

Sino-sovjetiska konflikten (del 5.9):

Om Chrusjtjovs falska kommunism och dess historiska lärdomar för världen

Kommentar (9) till SUKP:s Centralkommittés öppna brev av redaktionerna för *Folkets Dagblad* och *Röda Fanan* den 14 juli 1964

Denna ”kommentar” föregicks av [Den proletära revolutionen och Chrusjtjovs revisionism](#) (kommentar 8), samt följdes av artikeln *Varför Chrusjtjovs föll* (november 1964).

Teorierna om den proletära revolutionen och proletariatets diktatur är kärnan i marxismen-leninismen. Frågorna om huruvida man ska hålla fast vid eller bekämpa revolutionen och huruvida man ska hålla fast vid proletariatets diktatur eller bekämpa den, har alltid stått i centrum för kampen mellan marxismen-leninismen och revisionism av alla slag och står nu i centrum för kampen mellan marxist-leninister världen över och den revisionistiska chrusjtjovklicken.

Vid SUKP:s 22:a kongress utvecklade den revisionistiska chrusjtjovklicken sin revisionism till ett fullständigt system genom att inte endast runda av sina anti-revolutionära teorier om ”fredlig samlevnad”, ”fredlig tävlan” och ”fredlig övergång” utan också förklara att proletariatets diktatur inte längre är nödvändig i Sovjetunionen och framlägga de absurda teorierna om ”hela folkets stat” och ”hela folkets parti”.

Det program som den revisionistiska chrusjtjovklicken framförde vid SUKP:s 22:a kongress är ett program för falsk kommunism, ett revisionistiskt program emot den proletära revolutionen och för avskaffandet av proletariatets diktatur och det proletära partiet.

Med ”hela folkets stat” som camouflage avskaffar den revisionistiska chrusjtjovklicken proletariatets diktatur, med ”hela folkets parti” som camouflage ändrar den SUKP:s proletära karaktär, och bakom camouflaget ”fullständigt kommunistiskt uppbygge” banar den vägen för kapitalismens återupprättande.

Kinas kommunistiska partis Centralkommitté påpekade, i sitt den 14 juni 1963 daterade förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje, att det är teoretiskt ytterst absurt och praktiskt synnerligen skadligt att ersätta den proletära diktaturens stat med ”hela folkets stat” och proletariatets avantgardesparti med ”hela folkets parti”. Detta utbyte är ett stort historiskt steg tillbaka, som omöjliggör varje övergång till kommunismen och bidrar endast till att återupprätta kapitalismen.

Det öppna brevet från SUKP:s Centralkommitté och pressen i Sovjetunionen tillgriper, för att rättfärdiga sig själva, ett spetsfundigt ordklyveri och påstår att vår kritik av ”hela folkets stat” och ”hela folkets parti” är påståenden vilka är ”långt fjärran från marxismen”, förråder en ”isolering från sovjetfolkets liv” och begär att det ska ”återgå till det förgångna”.

Nåväl, låt oss fastställa vem det är som i verkligheten är långt fjärran från marxismen, hurudant livet i Sovjetunionen verkligen är och vem det är som faktiskt vill att Sovjetunionen ska återgå till det förgångna.

Det socialistiska samhället och proletariats diktatur

Vilken är den riktiga uppfattningen om det socialistiska samhället? Finns det klasser och klasskamp under socialismens hela skede? Bör vi hålla fast vid proletariats diktatur och genomföra den socialistiska revolutionen till slutet? Eller bör proletariats diktatur avskaffas för att bana väg för kapitalismens återupprättande? Dessa frågor måste besvaras på ett riktigt sätt enligt marxism-leninismens grundläggande teori och den historiska erfarenheten av proletariats diktatur.

Det kapitalistiska samhällets ersättande med det socialistiska är ett stort språng i det mänskliga samhällets historiska utveckling. Det socialistiska samhället täcker det viktiga historiska skede då övergången från ett klassamhälle till ett klasslöst samhälle sker. Det är genom att passera igenom det socialistiska samhället som mänskligheten kommer att inträda i det kommunistiska samhället.

Det socialistiska systemet är ojämförligt överlägset det kapitalistiska. I det socialistiska samhället ersätter proletariats diktatur bourgeoisins diktatur och den privata äganderätten ersättes av allmänt ägande av produktionsmedlen. Från att ha varit en förtryckt och exploaterad klass blir proletariats den härskande klassen, och det sker en fundamental förändring i det arbetande folkets sociala ställning. Genom att utöva diktatur över endast ett fåtal exploatörer, tillämpar proletärdiktaturstaten den bredaste demokrati bland massorna av det arbetande folket, en demokrati som är omöjlig i det kapitalistiska samhället. Industrins socialisering och jordbrukets kollektivisering öppnar vida perspektiv för en stark utveckling av samhällets produktivkrafter och säkrar sålunda ett tillväxttempo ojämförligt större än tidigare samhälle.

Emellertid kan man inte undgå att se att det socialistiska samhället är ett samhälle som föds ur det kapitalistiska samhället och utgör endast det första skedet i det kommunistiska samhället. Det är ännu inte, vare sig ekonomiskt eller på annat sätt, ett fullt moget kommunistiskt samhälle. Det präglas oundvikligen av sitt ursprung i det kapitalistiska samhället. Marx sade, när han gav en definition på det socialistiska samhället:

Det som vi här har att göra med är inte ett kommunistiskt samhälle, men inte så som det har *utvecklats* på sin egen grundval, utan tvärtom just så som det *framgår* ur det kapitalistiska samhället; alltså ett samhälle som i alla avseenden, ekonomiskt, moraliskt, andligt ännu är behäftat med födelsemärken från det gamla samhället, ur vars sköte det kommit. (Karl Marx, *Kritik av Gothaprogrammet*, Oktoberföreläget, Stockholm 1975, sid 18-19.)

Lenin har också påpekat att i det socialistiska samhället, vilket är kommunismens första skede, "kan kommunismen ännu *inte* vara fullständigt mogen i ekonomiskt hänseende, inte fullständigt fri från traditioner eller spår av kapitalismen." (V. I. Lenin, *Valda verk*, II:1, sid 303.)

I det socialistiska samhället består skillnaderna mellan arbetare och bönder, mellan stad och landsbygd och mellan kroppsarbete och intellektuellt arbete, de borgerliga rättigheterna har ännu inte helt avskaffats, det är inte möjligt att "genast avskaffa även den fortsatta orättvisan, som består i att konsumtionsvarorna fördelas 'efter arbete' (och inte efter behov)". (V. I. Lenin, *Valda verk*, II:1, sid 297.), sålunda existerar fortfarande förmögenhetsskillnader. Dessa skillnader, företeelser och borgerliga rättigheter kommer att försvinna endast i etapper och långsamt. Så som Marx sade, kommer det, endast sedan dessa skillnader försvunnit och de borgerliga rättigheterna helt bortfallit, att vara möjligt att förverkliga fullständig kommunism med dess princip: "Av

envar efter hans förmåga, åt envar efter hans behov!” (Karl Marx, *Kritik av Gothaprogrammet*, Oktoberförlaget, Stockholm 1975, sid 21.)

Marxismen-leninismen och praktiken i Sovjetunionen, Kina och andra socialistiska länder lär oss att det socialistiska samhället sträcker sig över ett mycket, mycket långt historiskt skede. I hela detta skede pågår klasskamp mellan bourgeoisin och proletariatet och frågan om ”vilken som kommer att vinna”, kapitalismens eller socialismens väg består, likaså hotet om kapitalismens återupprättande.

Kinas kommunistiska partis Centralkommitté förklarar i sitt den 14 juni 1963 daterade förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje:

Under en mycket lång historisk period efter proletariatets maktövertagande fortsätter klasskampen såsom en objektiv lag oberoende av mänsklig vilja och är endast till formen något annat än den var före maktövertagandet.

Efter Oktoberrevolutionen framhöll Lenin flera gånger att:

a) de störtade exploatörerna alltid på tusen och ett olika sätt söker att återta det ”paradis” de berövats;

b) nya element av kapitalism oavbrutet och spontant alstras i den småborgerliga atmosfären;

c) politiskt urartade och nya bourgeoisielement kan uppstå ur arbetarklassens led och bland statsfunktionärerna såsom ett resultat av borgerligt inflytande och av småbourgeoisins allt genomträngande, korrumpade atmosfär;

d) de yttre betingelserna för klasskampens fortsättning i ett socialistiskt land är att det är omringat av den internationella kapitalismen och är utsatt för imperialisternas hot om väpnad intervention och deras undergrävande verksamhet i syfte att åstadkomma ett fredligt sönderfall.

Livet har bekräftat dessa Lenins slutsatser. (*Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje*, detta band sid 37 f.)

I det socialistiska samhället förblir den störtade bourgeoisin och andra reaktionära krafter starka under en ganska lång tid och är faktiskt i vissa avseenden ganska starka. De är på tusen och ett sätt förbundna med den internationella bourgeoisin. De har inte funnit sig i sitt nederlag och fortsätter envist att ge sig in i kraftmätningar med proletariatet. De bedriver öppen och fördold kamp mot proletariatet på alla områden. De skyltar ständigt med sådana paroller som stöd åt socialismen, sovjetsystemet, det kommunistiska partiet och marxismen-leninismen men arbetar för att undergräva socialismen och återupprätta kapitalismen. Politiskt består de under en lång tid som en kraft som är antagonistisk till proletariatet och ständigt försöker att kasta den proletära diktaturen över ända. De smyger sig in i de statliga organen, de offentliga institutionerna, det ekonomiska livets organ och kultur- och bildningsinstitutionerna för att bekämpa eller tillvälla sig ledningen av proletariatet. Ekonomiskt använder de alla medel för att skada hela folkets socialistiska ägande och det socialistiska kollektiva ägandet och utveckla kapitalismens krafter. På ideologins, kulturens och uppfostrans områden ställer de bourgeoisins världsåskådning mot den proletära världsåskådningen och försöker att korrumpera proletariatet och andra arbetande människor med borgerlig ideologi.

Jordbrukets kollektivisering förvandlar enskilda bönder till kollektivbönder och skapar gynnsamma betingelser för en grundlig omdaning av bönderna. Intill dess att det kollektiva ägandet utvecklats till hela folkets ägande och intill dess att resterna av den enskilda hushållningen försvinner fullständigt, bevarar bönderna emellertid oundvikligen vissa av de kännetecken som vidlåder småproducenterna. Under dessa förhållanden är spontana kapitalistiska

tendenser oundvikliga, jordmänen för uppkomsten av nya rika bönder existerar fortfarande och polarisering kan fortfarande inträffa bland bönderna.

Bourgeoisins ovan skildrade verksamhet, dess korrupperande inverkan inom politikens, ekonomins, ideologins, kulturens och uppfostrans områden, förekomsten av spontana kapitalistiska tendenser bland småproducenterna i städerna och på landsbygden och inflytandet från de kvarvarande borgerliga rättigheterna samt kraften hos vanan från det gamla samhället alstrar allesamman ständigt politiskt urartade människor inom arbetarklassen, partiet och de statliga organisationerna och nya borgerliga element och förskingrare och mutkolvar i av hela folket ägda statliga företag samt nya borgerliga intellektuella i kultur- och bildningsinstitutionerna och de intellektuella kretsarna. Dessa nya borgerliga element och dessa politiskt urartade människor angriper socialismen i maskopi med de gamla bourgeoisielementen och element ur andra exploaterade klasser, vilka har störtats men icke utplånats. De politiskt urartade som förskansat sig i de ledande organen, är särskilt farliga, ty de stödjer och skyddar de borgerliga elementen i organ på lägre nivåer.

Så länge imperialismen består, kommer proletariatet i de socialistiska länderna att nödgas kämpa både emot bourgeoisin på hemmaplan och emot den internationella imperialismen. Imperialismen kommer att gripa varje tillfälle och söka företa en väpnad intervention mot de socialistiska länderna eller åstadkomma deras fredliga sönderfall. Den kommer att göra sitt yttersta för att förrinta de socialistiska länderna eller åstadkomma att de urartar till kapitalistiska länder. Den internationella klasskampen kommer oundvikligen att återspeglas inom de socialistiska länderna.

Lenin sade:

Övergången från kapitalismen till kommunismen omfattar en hel historisk epok. Så länge denna inte är avslutad, bevarar exploatörerna oundvikligen hoppet om en restaurering, och detta *hopp* förvandlas till restaureringsförsök. (V. I. Lenin, *Valda verk*, II:2, sid 56.)

Han framhöll också:

Klassernas avskaffande är ett verk som kräver en långvarig, svår och hårdnackad *klasskamp*, vilken *inte försvinner efter* att kapitalets makt störtats, *efter* att den borgerliga staten tillintetgjorts, *efter* att proletariatets diktatur upprättats (vilket den gamla socialismen och den gamla socialdemokratins brackor inbillar sig), utan endast ändrar sina former och i många avseenden blir ännu mer förbittrad. (V. I. Lenin, *Valda verk*, II:2, sid 213.)

Under socialismens skede kan klasskampen mellan proletariatet och bourgeoisin på politikens, ekonomins, ideologins samt kulturens och uppfostrans områden inte stoppas. Den är en långdragen, upprepad, fram och åter böljande och komplicerad kamp. Liksom vågorna på havet slår den ibland i höjden och ibland lägger den sig. Den är stundom ganska lugn och stundom mycket upprörd. Den är en kamp som avgör det socialistiska samhällets öde. På utgången av denna långvariga kamp beror huruvida ett socialistiskt samhälle kommer att gå framåt till kommunismen eller återvända till kapitalismen.

Klasskampen i det socialistiska samhället återspeglas oundvikligen i det kommunistiska partiet. Både bourgeoisin och den internationella imperialismen förstår att det, för att åstadkomma att ett socialistiskt land urartar till ett kapitalistiskt land, först är nödvändigt att sörja för att det kommunistiska partiet urartar till ett revisionistiskt parti. De gamla och nya bourgeoisielementen, de gamla och nya rika bönderna och de urspårade elementen av alla slag bildar revisionismens sociala bas, och de använder alla upptänkliga medel för att få fatt i agenter inom det kommunistiska partiet. Det borgerliga inflytandets förekomst är den inre källan till revisionismen, och kapitulation inför imperialistiska påtryckningar den yttre källan. Under socialismens hela skede

förekommer oundvikligen kamp mellan marxismen-leninismen och olika slag av opportunist – huvudsakligen revisionism – i de kommunistiska partierna i de socialistiska länderna. Denna revisionisms kännetecken är att den förnekar klassernas och klasskampens existens och gör gemensam sak med bourgeoisin i angreppet mot proletariatet samt förvandlar proletariatets diktatur till bourgeoisins diktatur.

I ljuset av den internationella arbetarrörelsens erfarenhet och i överensstämmelse med klasskampens objektiva lag framhöll marxismens grundläggare att övergången från kapitalism till kommunism, från klassamhället till det klasslösa samhället, måste bero av proletariatets diktatur och att det inte finns någon annan väg.

Marx sade att ”klasskampen nödvändigtvis leder till *proletariatets diktatur*”. (Marx to J. Weydemeyer, March 5, 1852, *Selected Works of Marx and Engels*, FLPH, Moscow, vol 2, sid 452.) Han sade också:

Mellan det kapitalistiska och det kommunistiska samhället ligger den period under vilken det ena revolutionärt omvandlas i det andra. Mot det svarar också en politisk övergångsperiod, under vilken staten inte kan vara något annat än *proletariatets revolutionära diktatur*. (Karl Marx, ”*Kritik av Gothaprogrammet*”, Oktoberförlaget, Stockholm 1975, sid 32.)

Det socialistiska samhällets utveckling är en process av oavbruten revolution. Då Marx förklarade den revolutionära socialismen sade han:

Denna socialism *förklarar att revolutionen är permanent*, att proletariatets *klassdiktatur* är ett nödvändigt genomgångsstadium för *klasskillnadernas fullständiga avskaffande*, för att avskaffa alla de produktionsförhållanden som de är beroende av, för att avskaffa alla sociala förhållanden som hör ihop med dessa produktionsförhållanden, för att revolutionera alla idéer, som har vuxit fram ur dessa sociala förhållanden. (Karl Marx, ”*Klasstriderna i Frankrike 1848-1850*”, Gidlunds förlag 1971, sid 180.)

I sin kamp mot Andra Internationalens opportunist förklarade och utvecklade Lenin på ett skapande sätt Marx' teori om proletariatets diktatur. Han framhöll:

Proletariatets diktatur är icke klasskampens slut utan dess fortsättning i nya former. Proletariatets diktatur är klasskamp förd av ett proletariat, som har segrat och har tagit den politiska makten i sina händer, emot en bourgeois, som inte har försvunnit, inte har upphört att bjuda motstånd men som har intensifierat sitt motstånd. (V. I. Lenin, Foreword to the Speech 'On Deception of the People with Slogans of Freedom and Equality', ”*Alliance of the Working Class and the Peasantry*”, FLPH, Moskva 1959, sid 302.)

Han sade även:

Proletariatets diktatur är en hårdnackad kamp, blodig och oblodig, våldsam och fredlig, militär och ekonomisk, pedagogisk och administrativ, mot det gamla samhällets krafter och traditioner. (V. I. Lenin, *Valda verk*, II:2, sid 380.)

I sitt berömda arbete *Om den riktiga behandlingen av motsättningarna inom folket* och andra arbeten ger kamrat Mao Tsetung, med utgångspunkt från marxismen-leninismens grundprinciper och de historiska erfarenheterna av proletariatets diktatur, en omfattande och systematisk analys av klasserna och klasskampen i det socialistiska samhället och utvecklar skapande den marxist-leninistiska teorin om proletariatets diktatur.

Kamrat Mao Tsetung undersöker det socialistiska samhällets objektiva lagar ur den materialistiska dialektikens synpunkt. Han framhåller att den allmänna lagen om motsatsernas enhet och kamp, som verkar såväl i naturen som i det mänskliga samhället, är tillämplig även på det socialistiska samhället. I det socialistiska samhället består klassmotsättningarna fortfarande,

och klasskampen dör inte ut efter den socialistiska omvandlingen av äganderätten till produktionsmedlen. Kampen mellan socialismens och kapitalismens två vägar löper genom socialismens hela skede. För att säkerställa det socialistiska uppbyggets framgång och förhindra kapitalismens återupprättande är det nödvändigt att genomföra den socialistiska revolutionen till slutet på de politiska, ekonomiska, ideologiska och kulturella fronterna. Socialismens fullständiga seger kan inte uppnås inom loppet av en eller två generationer; för att grundligt lösa denna fråga krävs fem eller tio generationer, eller till och med längre tid.

Kamrat Mao Tsetung framhäver faktum att två typer av sociala motsättningar existerar i det socialistiska samhället, nämligen motsättningar bland folket och motsättningar mellan oss och fienden, samt att de förstnämnda är mycket talrika. Endast genom att skilja mellan de två typerna av motsättningar, vilka är olika till sin natur, och genom att tillämpa olika åtgärder för att behandla dem på ett riktigt sätt, är det möjligt att ena folket, som utgör mer än 90 procent av befolkningen, besegra dess fiender, som utgör endast några få procent, och befästa proletarietets diktatur.

Proletariatets diktatur är den grundläggande garantin för socialismens konsolidering och utveckling, för proletariatets seger över bourgeoisin och för socialismens seger i kampen mellan de två vägarna. Endast genom att frigöra hela mänskligheten, kan proletariatet slutligen frigöra sig självt. Den proletära diktaturens historiska uppgift har två aspekter, en inrikespolitisk och en annan internationell. Den inrikespolitiska uppgiften består huvudsakligen i att fullständigt avskaffa alla de exploaterande klasserna, utveckla den socialistiska hushållningen till maximum, höja massornas kommunistiska medvetenhet, avskaffa skillnaden mellan hela folkets ägande och kollektivt ägande, mellan arbetare och bönder, mellan stad och landsbygd och mellan intellektuellt och kroppsligt arbete, undanröja varje möjlighet för klasser att på nytt framträda och för kapitalismens återupprättande samt skapa betingelser för förverkligandet av ett kommunistiskt samhälle med dess princip ”av var och en efter hans förmåga, åt var och en efter hans behov”. Den internationella uppgiften består huvudsakligen i att förhindra angrepp från den internationella imperialismen (däri inberäknade väpnad intervention och upplösning genom fredliga medel) och i att ge stöd åt världsrevolutionen intill dess att folken i alla länder slutgiltigt avskaffar imperialismen, kapitalismen och exploateringssystemet. Intill dess att bägge dessa uppgifter uppfyllts och intill dess att ett fullständigt kommunistiskt samhälle uppnåtts, är proletariatets diktatur absolut nödvändig. Av det faktiska läget i dag att döma är den proletära diktaturens uppgifter långt ifrån genomförda i något av de socialistiska länderna. I alla socialistiska länder utan undantag finns klasser och klasskamp, pågår kampen mellan socialismens och kapitalismens vägar och står frågan om att genomföra den socialistiska revolutionen till slutet jämte frågan om att förhindra kapitalismens återupprättande. Alla de socialistiska länderna har ännu en mycket lång väg att gå innan skillnaderna mellan hela folkets ägande och kollektivt ägande, mellan arbetare och bönder, mellan stad och landsbygd och mellan intellektuellt och kroppsligt arbete är avskaffade, innan alla klasser och klasskillnader är avskaffade och ett kommunistiskt samhälle förverkligats, med dess princip ”av var och en efter hans förmåga, åt var och en efter hans behov”. Därför är det nödvändigt för alla de socialistiska länderna att upprätthålla proletariatets diktatur.

Under nu nämnda förhållanden är den revisionistiska chrusjtjovklickens avskaffande av proletariatets diktatur ingenting annat än ett förräderi mot socialismen och kommunismen.

Antagonistiska klasser och klasskamp existerar i Sovjetunionen

Då den revisionistiska chrusjtjovklicken förkunnar avskaffandet av proletariatets diktatur i Sovjetunionen, stöder den sig huvudsakligen på argumentet att antagonistiska klasser har avskaffats och att klasskamp inte längre förekommer.

Men vilket är det faktiska läget i Sovjetunionen? Finns det verkligen inga antagonistiska klasser och ingen klasskamp där?

Efter den stora socialistiska Oktoberrevolutionens seger, upprättades proletariatets diktatur i Sovjetunionen. Kapitalistisk privatägarätt upphävdes och hela folkets socialistiska ägande och socialistiska kollektivt ägande upprättades genom industrins socialisering och jordbrukets kollektivisering, och stora framgångar vanns under flera decennier av det socialistiska uppbygget. Allt detta utgjorde en utplånlig seger av oerhörd historisk betydelse, vunnen av Sovjetunionens kommunistiska parti och sovjetfolket under Lenins och Stalins ledning.

Den gamla bourgeoisin och övriga exploaterande klasser, vilka hade störtats i Sovjetunionen, var emellertid icke utplånade och överlevde både industrins socialisering och jordbrukets kollektivisering. Bourgeoisins politiska och ideologiska inflytande bestod. Spontana kapitalistiska tendenser fortsatte att existera såväl i städerna som på landsbygden. Nya bourgeoisielement och kulaker alstrades alltjämt oavbrutet. Under hela den långa perioden sedan dess har klasskampen mellan proletariatet och bourgeoisin och kampen mellan socialismens och kapitalismens vägar fortsatt på de politiska, ekonomiska och ideologiska områdena.

Eftersom Sovjetunionen var det första och på sin tid det enda landet som byggde socialismen och inte hade någon utländsk erfarenhet att bygga på, och eftersom Stalin avvek från den marxist-leninistiska dialektiken i sin uppfattning om klasskampens lagar i det socialistiska samhället, förklarade han i förtid, sedan jordbruket i stort sett kollektiviserats, att det "ej längre finns några antagonistiska, fiendliga klasser" i Sovjetunionen och att samhället där var "fritt från konflikter mellan klasserna" (J. Stalin, "*Leninismens problem*", Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1951, sid 890-91.), framhävde ensidigt det socialistiska samhällets inre enhetlighet och förbisåg dess motsättningar, underlät att stödja sig på arbetarklassen och massorna i kampen mot kapitalismens krafter och betraktade kapitalismens återupprättande som möjlig endast i förening med en väpnad attack från den internationella imperialismens sida. Detta var felaktigt både i teorin och i praktiken. Stalin förblev icke dess mindre en stor marxist-leninist. Så länge han ledde det sovjetiska partiet och staten, höll han fast vid proletariatets diktatur och den socialistiska kursen, följde en marxist-leninistisk linje och säkerställde Sovjetunionens segerrika frammarsch längs socialismens väg.

Alltsedan Chrusjtjov grep ledningen i det sovjetiska partiet och staten, har han på en hel rad områden genomdrivit en revisionistisk politik vilken i hög grad påskyndat de kapitalistiska krafternas tillväxt och på nytt skärpt klasskampen mellan proletariatet och bourgeoisin och kampen mellan socialismens och kapitalismens vägar i Sovjetunionen.

Då man granskar nyheterna i de sovjetiska tidningarna under de senaste åren, hittar man otaliga exempel som visar tillvaron icke blott av många element ur de gamla exploaterande klasserna i sovjetsamhället utan också en generation av nya bourgeoisielement i stor omfattning och en allt snabbare pågående klassdifferentiering.

Låt oss först kasta en blick på de olika bourgeoisielementens verksamhet i de av hela folket ägda sovjetiska företagen.

Ledande funktionärer i en del statsägda fabriker och deras gäng missbrukar sin ställning och samlar stora förmögenheter genom att använda fabrikenas utrustning och material till att sätta upp ”underjordiska verkstäder” för privat produktion, säljer produkterna olagligen och delar rovet. Här följer några exempel.

I ett företag i Leningrad, som producerade artiklar för militären, placerade de ledande funktionärerna sitt eget folk på ”alla nyckelposter” och ”förvandlade det statliga företaget till ett privat”. De ägnade sig olagligen åt produktion av icke militära varor och tillägnade sig genom försäljning enbart av reservoarpenor 1200000 gamla rubel på tre år. Bland dessa människor fanns en man som ”var en nepman... på 1920-talet” och hade varit en ”tjuv i hela sitt liv”. (*Krasnaja Svesda*, 19 maj 1962.)

I ett silkesväveri i Uzbekistan slog sig direktören ihop med chefsingenjören, chefsbokhållaren, chefen för inköps- och försäljningsavdelningen, verkmästarna och andra, och de blev allesamman ”nyfödda företagare”. De inköpte över tio ton konstsilke och rent silke genom olika illegala förbindelser i syfte att tillverka varor som ”inte togs upp i bokföringen”. De anställde arbetare utanför den vanliga ordningen och genomtvingade ”en 12-timmars arbetsdag”. (*Pravda Vostoka*, 8 oktober 1963.)

Direktören för en möbelfabrik i Charkov satte upp en ”illegal trikåttillverkning” och genomförde en hemlig tillverkning inom fabriken. Denne man ”hade flera hustrur, flera bilar, flera hus, 176 slisar, omkring ett hundratal skjortor och dussintals kostymer”. Han var också en storspelare vid travtävlingarna. (*Pravda Ukrainu*, 18 maj 1962.)

Dessa människor opererar inte helt och hållet på egen hand. De arbetar utan undantag hand i hand med funktionärer i de statliga departement som har hand om leveranserna och i handelsdepartementet och andra departement. De har sitt eget folk inom polisen och i rättsapparaten, som beskyddar dem och uppträder som deras verktyg. Till och med höga ämbetsmän i de statliga organen stöder och beskyddar dem. Här följer några exempel.

Chefen för de till en psykoneurologisk dispensär i Moskva anslutna verkstäderna och hans gäng satte upp ett ”underjordiskt företag”. Genom mutor ”anskaffade de 58 stickmaskiner” och en stor mängd råmaterial. De trädde i affärsförbindelse med ”52 fabriker, hantverkskooperativer och kollektivjordbruk” och gjorde tre miljoner rubel på några få år. De mutade tjänstemän inom Departementet för bekämpande av stölder av socialistisk egendom och spekulation, kontrollörer, instruktörer och andra. (*Isvestia*, 20 oktober 1963 och *Isvestias* söndagsbilaga nr 12, 1964.)

Direktören för en maskinfabrik i den ryska federationen stal tillsammans med vicedirektören för en annan maskinfabrik och andra tjänstemän, allt som allt 43 personer, över 900 vävstolar och sålde dem till fabriker i Centralasien, Kasakstan, Kaukasus och på andra orter, där de ledande tjänstemännen använde dem för olaglig produktion. (*Komsomolskaja Pravda*, 9 augusti 1963.)

I kirgisiska SSR organiserade ett gäng på mer än 40 förskingrare och svindlare, efter att ha skaffat sig kontroll över två fabriker, underjordisk produktion och roffade åt sig statsegendom för över 30 miljoner rubels värde. Bland medlemmarna i detta gäng var ordföranden för republikens planeringskommission, en vice handelsminister, sju byråchefer och avdelningschefer i republikens regeringskanslier, nationella ekonomiska råd och statliga kontrollkommission, jämte en ”stor kulak som hade flytt ur förvisningen”. (*Sovjetskaja Kirgisia*, 9 januari 1962.)

Dessa exempel visar att de fabriker som råkat i klorna på dessa urspårade element är socialistiska företag endast till namnet, att de i verkligheten har blivit kapitalistiska företag genom vilka dessa människor berikar sig själva. Dessa personers förhållande till arbetarna har förvandlats till ett

förhållande mellan exploatörer och exploaterade, mellan förtryckare och förtryckta. Är inte dessa urspårade element, som besitter och använder produktionsmedel för att exploatera andras arbete, alltigenom borgerliga element? Är inte deras medbrottslingar i statsorganen, som arbetar hand i hand med dem, deltar i många slag av exploatering, ägnar sig åt förskingring, tar emot mutor och är med och delar rovet, också alltigenom borgerliga element?

Alla dessa människor tillhör uppenbarligen en klass, som är antagonistisk till proletariatet – de tillhör bourgeoisin. Deras verksamhet mot socialismen måste absolut betecknas som en klasskamp i vilken bourgeoisin angriper proletariatet.

Låt oss nu se på den verksamhet som olika kulakelement bedriver på kollektivjordbruken.

Vissa ledande tjänstemän på kollektivjordbruken och deras gäng stjäla och spekulerar efter behag, slösar frikostigt med allmänna medel och skinnar kollektivbönderna. Här följer några exempel.

Ordföranden för ett kollektivjordbruk i Uzbekistan ”höll hela byn under terror”. Alla viktiga poster i detta jordbruk ”var besatta med hans närmaste och övriga släktingar och vänner”. Han förslösade över 132.000 rubler av kollektivjordbrukets medel för sina ”personliga behov”. Han hade en bil, två motorcyklar och tre hustrur, var och en av dem placerad i ”ett hus för sig själv”. (*Selskaja Sjsn*, 26 juni 1962)

Ordföranden för ett kollektivjordbruk i Kurskområdet betraktade jordbruket som sitt ”arvegods”. Han sammansvor sig med dess bokhållare, kassör, magasinshövding, agronom, affärsförståndare och andra. Skyddande varandra, ”skinnade de kollektivbönderna” och stoppade över 100.000 rubler i sina egna fickor på några få år. (*Ekonomitjeskaja Gaseta*, nr 35, 1963)

Ordföranden för ett kollektivjordbruk i Ukraina skaffade sig på dess bekostnad över 50.000 rubler genom att förfalska inköpscertifikat och utbetalningskvitto. Detta gjorde han i samråd med jordbrukets kvinnliga bokhållare som hade berömts för ”mönstergill bokföring” och vars arbete visats vid en utställning till belysande av framstegen inom nationalhushållning som anordnades i Moskva. (*Selskaja Sjsn*, 26 juni 1962)

Ordföranden för ett kollektivjordbruk i Alma-Ata specialiserade sig på handelsspekulationer. Han köpte ”fruktsaft i Ukraina eller Uzbekistan och socker och alkohol från Djambul”, blandade vin därav och sålde det till mycket höga priser på flera orter. På detta jordbruk skapades en vintillverkning med en kapacitet av över en miljon liter per år. Dess spekulationshandel sträckte sig över hela Kazakstanska SSR och handelsspekulationer blev en av jordbrukets viktigaste inkomstkällor. (*Pravda*, 14 januari 1962)

Ordföranden för ett kollektivjordbruk i Vitryssland betraktade sig själv som ”en feodal småfurste på jordbruket” och handlade ”personligt” i alla frågor. Han bodde inte på jordbruket utan i staden eller i sin egen magnifika villa och var alltid sysselsatt med ”olika handelsmanipulationer” och ”illegala affärer”. Han köpte boskap utifrån, föregav dem vara produkter av sitt kollektiva jordbruk och förfalskade produktionssiffrorna. Och likväl hade ”inte så få berömmade tidningsreportage” publicerats om honom och han hade kallats en ”mönsterledare”. (*Pravda*, 6 februari 1961)

Dessa exempel visar att kollektivjordbruk under dylika tjänstemäns kontroll i verkligheten blivit deras privata egendom. Dessa män förvandlar socialistiska kollektiva ekonomiska företag till ekonomiska företag under nya kulaker. Ofta beskyddas de av folk i de överordnade organisationerna. Deras förhållande till kollektivjordbrukarna har likaledes blivit en förtryckares förhållande till de förtryckta, en exploatörs till de exploaterade. Är inte sådana nya exploatörer, som rider på kollektivböndernas ryggar hundraprocentiga kulaker?

De tillhör uppenbarligen allesamman en klass som är antagonistisk till proletariatet och de arbetande bönderna, de tillhör kulakernas eller landsbygdsbourgeoisins klass. Deras anti-socialistiska verksamhet är ingenting annat än klasskamp vari bourgeoisin angriper proletariatet och de arbetande bönderna.

Vid sidan om de borgerliga elementen i statsföretagen och kollektivjordbruken finns många andra, både i städerna och på landsbygden i Sovjetunionen.

En del av dem sätter upp privata företag för privat produktion och försäljning. Andra organiserar entreprenörlag och åtar sig öppet anläggningsarbeten för statliga eller kooperativa företag. Återigen andra öppnar privata hotell. En ”sovjetisk kvinnlig kapitalist” i Leningrad anställde arbetare för att tillverka nylonblusar för försäljning, och hennes ”dagliga inkomst uppgick till 700 nya rubler”. (*Isvestia*, 9 april 1963) Agaren till en verkstad i Kurskområdet tillverkade filtstövlar som såldes till spekulationspriser. Han hade i sin ägo 540 par filtstövlar, 8 kilo guldmynt, tre tusen meter prima textilier, tjugu mattor, 1.200 kilogram ull jämte många andra värdeföremål. (*Sovjetskaja Rossija*, 9 oktober 1960) En privat företagare i Gomelområdet ”anställde arbetare och hantverkare” och skaffade sig under loppet av två år kontrakt för tillverkning och översyn av ugnar i tolv fabriker till ett högt pris. (*Isvestia*, 18 oktober 1960) I Orenburgområdet finns ”hundratals privata hotell och övernattningsställen”, och ”kollektivjordbrukens och statens pengar rinner oavbrutet ned i hotellägarnas fickor”. (*Selskaja Sjisn*, 17 juli 1963)

En del ägnar sig åt handelsspekulationer och gör oerhörda profiter genom att köpa billigt och sälja dyrt eller införa varor fjärran ifrån. I Moskva finns ett stort antal spekulanter som ägnar sig åt återförsäljning av jordbruksprodukter. De ”inför många ton av citrusfrukter, äpplen och grönsaker till Moskva och återförsäljer dem till spekulationspriser”. ”Dessa profitroffare förses med allt vad de behöver, torgkorgar, lagerrum och andra tjänster står till deras förfogande.” (*Ekonomitjeskaja Gasetta*, nr 27 1963) I Krasnodarområdet satte en kvinnlig spekulant upp sin egen agentur och ”anställde tolv försäljare och två transportarbetare”. Hon transporterade ”tusentals svin, hundratals centner spannmål och hundratals ton frukt” från landsbygdsområdena till Donbassängen och förde ”stora mängder av stulna slagtegel och hela vagnslaster med glas” och annat byggnadsmaterial från staden till byarna. Hon gjorde väldiga profiter på denna återförsäljning. (*Literaturnaja Gasetta*, 27 juli och 17 augusti 1963)

Andra specialiserar sig som mäklare och mellanhänder. De har omfattande kontakter, och genom dem kan man få vad som helst i vederlag för en muta. Det fanns en mäklare i Leningrad som ”ehuru han inte är handelsminister, behärskar alla lager” och ”ehuru han inte har någon anställning vid järnvägen, disponerar över järnvägsvagnar”. Han kunde skaffa fram ”saker ur strängt kontrollerade lager, där kontrollen låg utanför själva lagren”. Alla lagerhus i Leningrad står till hans förfogande”. För de varor han levererade erhöll han stora ”bonus”-belopp – under 1960 700.000 rubler enbart från ett timmerkombinat. I Leningrad finns ”en hel grupp” av dylika mäklare. (*Sovjetskaja Rossija*, 27 januari 1961)

Dessa privatföretagare och spekulanter sysslar med den mest nakna kapitalistiska exploatering. Står det inte klart att de tillhör bourgeoisin, den mot proletariatet antagonistiska klassen?

Sovjetpressen själv kallar faktiskt dessa människor för ”sovjetkapitalister”, ”nyfödda företagare”, ”privatföretagare”, ”nyuppkomna kulaker”, ”spekulanter”, ”exploatörer”, etc. Motsäger inte den revisionistiska chrusjtjovklicken sig själv när den påstår att det inte finns antagonistiska klasser i Sovjetunionen?

De ovan citerade fakta är endast en del av de som publicerats i sovjetpressen. De är tillräckliga för att chockera människor, men det finns många fler som inte har publicerats, många större och

allvarligare fall, som har överskyllts och dolts. Vi har anfört uppgifterna ovan för att besvara frågan huruvida det finns antagonistiska klasser och klasskamp i Sovjetunionen. Dessa data är lätt tillgängliga och inte ens den revisionistiska chrusjtjovklicken är i stånd att förneka dem.

Dessa data räcker för att visa att den otyglade verksamhet som bourgeoisin bedriver mot proletariatet i Sovjetunionen är vida spridd, förekommer i städerna såväl som på landsbygden, i industrin såväl som inom jordbruket, inom produktionen såväl som inom distributionen, hela vägen från de ekonomiska institutionerna till parti- och regeringsorganen, och ända ner ifrån gräsrotterna och upp i de högre ledande instanserna. Denna anti-socialistiska verksamhet är ingenting annat än bourgeoisins skarpa klasskamp mot proletariatet.

Det ligger ingenting underligt i att angrepp mot socialismen i ett socialistiskt land företas av gamla och nya borgerliga element. Det ligger ingenting förskräckande i detta så länge partiets och statens ledning förblir en marxist-leninistisk sådan. Det som gör läget i Sovjetunionen så allvarligt, är det faktum att den revisionistiska chrusjtjovklicken har tillvällat sig ledningen för det sovjetiska partiet och staten och att ett privilegierat borgerligt skikt har uppkommit i sovjet-samhället.

Vi ska behandla detta problem i följande avsnitt.

Det privilegierade skiktet i Sovjetunionen och den revisionistiska chrusjtjovklicken

Det privilegierade skiktet i det nutida sovjetsamhället är sammansatt av urspårade element ur partiets och statsorganisationernas, företagens och jordbrukens ledande kadrer såväl som av borgerliga intellektuella. De står i motsatsställning till arbetarna, bönderna och det överväldigande flertalet av de intellektuella och kadrerna i Sovjetunionen.

Lenin framhöll kort efter Oktoberrevolutionen att borgerliga och småborgerliga ideologier och vanans makt inringade och utövade inflytande på proletariatet från alla håll och korrumpade vissa delar av det. Detta förhållande ledde till att det bland de sovjetiska ämbets- och tjänstemännen framträdde både byråkrater, som står främmande för massorna, och nya bourgeoisielement. Lenin framhöll också att fast de höga lönerna som betalades till borgerliga tekniska specialister, vilka stannade kvar för att arbeta för sovjetregimen, var nödvändiga, hade de ett korrumpande inflytande på proletariatet.

Lenin lade därför stor vikt vid att föra en oavbruten kamp mot de borgerliga och småborgerliga ideologiernas inflytande, vid att resa de breda massorna till att delta i förvaltningsarbetet, vid att oavbrutet avslöja och rensa ut byråkrater och nya borgerliga element ur sovjetorganen och vid att skapa förhållanden som skulle förhindra bourgeoisins existens och tillväxt. Lenin framhöll med skärpa att "utan en systematisk och beslutsam kamp för att förbättra apparaten, kommer vi att gå under innan grundvalen för socialismen har skapats". (V. I. Lenin, Plan för broschyren "Om livsmedelsskatten", *"Samlade verk"*, 4:e ryska upplagan, Moskva, vol 32, sid 301.)

Samtidigt lade han stor vikt vid att i lönepolitiken fasthålla vid Pariskommunens princip, det vill säga alla ämbets- och tjänstemän skulle betalas löner som motsvarade arbetarnas, och endast borgerliga specialister skulle betalas högre löner. Från Oktoberrevolutionen till Sovjetunionens ekonomiska återuppbyggnadsperiod iaktogs Lenins direktiv i stort sett; partiets, regeringsorganens och företagens ledande personal, liksom partimedlemmar bland specialisterna, erhöll löner ungefär likvärdiga med arbetarnas.

Vid denna tid vidtog kommunistiska partiet och regeringen i Sovjetunionen ett antal åtgärder på politikens och ideologins områden och i distributionssystemet för att hindra ledande kadrer i någon avdelning från att missbruka sin makt eller spåra ur moraliskt eller politiskt.

Sovjetunionens kommunistiska parti, med Stalin i spetsen, höll fast vid proletariats diktatur och vägen till socialismen samt förde en orubblig kamp emot kapitalismens krafter. Stalins kamp mot trotskisterna, sinovjevisterna och bucharinisterna var i grunden en återspeglning inom partiet av klasskampen mellan proletariatet och bourgeoisin och av kampen mellan socialismens och kapitalismens vägar. Segern i dessa strider krossade bourgeoisins fruktlösa konspiration för att återupprätta kapitalismen i Sovjetunionen.

Det kan inte förnekas att höga löner allredan före Stalins död betalades till vissa grupper och att vissa kadrer redan hade spårat ur och blivit borgerliga element. SUKP:s Centralkommitté framhöll i sin rapport till den 19:e partikongressen i oktober 1952 att urartning och korruption hade visat sig i vissa partiorganisationer. Ledarna för dessa organisationer hade förvandlat dem till små församlingar, uteslutande bestående av deras eget folk, ”ställt sina gruppintressen högre än partiets och statens intressen”. Vissa verkställande direktörer för industriföretag ”glömmer att de företag som anförtrotts dem är statsföretag och försöker förvandla dem till sin egen privata domän”. ”I stället för att skydda kollektivjordbrukens gemensamma hushållning” ägnar sig vissa parti- och sovjetfunktionärer och vissa kadrer i jordbruksavdelningarna åt att snatta kollektivjordbrukens egendom. På kulturens, konstens och vetenskapens områden hade visat sig verk som angrep och smutskastade det socialistiska systemet, och en monopolistisk ”Araktjevregim” hade framträtt bland vetenskaparna.

Sedan Chrusjtjov tillvällade sig ledningen av partiet och staten i Sovjetunionen har en grundläggande förändring ägt rum i klasskampssituationen i Sovjetunionen.

Chrusjtjov har på olika områden genomfört en reformistisk politik som tjänar bourgeoisins intressen och snabbt ökar kapitalismens krafter i Sovjetunionen.

Under förevändning att ”bekämpa personkulten” har Chrusjtjov nedsvärat proletariats diktatur och det socialistiska systemet och därmed faktiskt banat vägen för kapitalismens återupprättande i Sovjetunionen. Genom att fullständigt förneka Stalin har han i verkligheten förnekat marxismen-leninismen, som Stalin företrädde, och öppnat slussarna för den revisionistiska flodvågen.

Chrusjtjov har ersatt den socialistiska principen ”av var och en efter hans förmåga, åt var och en efter hans arbete” med det ”materiella intresset”. Han har vidgat och inte minskat klyftan mellan en liten minoritets inkomster och de inkomster som arbetarna, bönderna och de vanliga intellektuella erhåller. Han har stött de urartade i ledande ställningar och uppmuntrat dem till att vara ännu mera samvetslösa i missbruket av sin makt och då det gäller att tillägna sig frukterna av sovjetfolkets arbete. Sålunda har han påskyndat klassdifferentieringen i sovjetsamhället.

Chrusjtjov saboterar den socialistiska planhushållningen, tillämpar den kapitalistiska profitprincipen, utvecklar fri kapitalistisk konkurrens och undergräver hela folkets socialistiska ägande.

Chrusjtjov angriper det socialistiska planeringssystemet inom jordbruket, framställer det som ”byråkratiskt” och ”onödigt”. Ivrig att lära av ägarna till stora amerikanska farmer, uppmuntrar han till kapitalistisk förvaltning, framskapar en kulakhushållning och undergräver den socialistiska kollektivhushållningen.

Chrusjtjov salubjuder borgerlig ideologi, borgerlig frihet, jämlikhet, broderskap och humanitet, inplanterar borgerlig idealism och metafysik och den borgerliga individualismens reaktionära

idéer, humanism och pacifism bland sovjetfolket och försämrar den socialistiska moralen. Västs ruttna borgerliga kultur är nu på modet i Sovjetunionen, och den socialistiska kulturen bannlyses och angripes.

Under den ”fredliga samlevnadens” skylt har Chrusjtjov spelat under täcket med den amerikanska imperialismen, slagit sönder det socialistiska lägret och den internationella kommunistiska rörelsen, bekämpat de undertryckta folkens och nationernas revolutionära kamp, praktiserat stormaktschauvinism och nationell egoism och förrått den proletära internationalismen. Allt detta görs för att skydda en handfull människors intressen, vilka han sätter högre än de grundläggande intressena hos folken i Sovjetunionen, det socialistiska lägret och hela världen.

Den linje som Chrusjtjov följer är alltigenom en revisionistisk linje. Vägled av denna linje har inte blott de gamla bourgeoisielementen släppt sig lösa, utan nya bourgeoisielement har framträtt i stort antal bland de ledande kadreerna i Sovjetunionens parti och regering, liksom bland cheferna för de statliga företagen och kollektivjordbruken samt de högre intellektuella på kulturens, konstens, vetenskapens och teknologins områden.

I Sovjetunionen för närvarande, har icke blott de nya bourgeoisielementen ökat i antal som aldrig förr, utan också deras sociala ställning har i grunden ändrats. Innan Chrusjtjov kom till makten intog de inte en styrande ställning i sovjetsamhället. Deras verksamhet var på många sätt begränsad och de var föremål för angrepp. Men sedan Chrusjtjov övertog styret och steg för steg tillvällade sig ledningen av partiet och staten, har de nya borgerliga elementen undan för undan stigit till styrande ställning i partiet och regeringen och på de ekonomiska, kulturella och övriga områdena och bildat ett privilegierat skikt i sovjetsamhället.

Detta privilegierade skikt utgör huvudbeståndsdelen av bourgeoisin i Sovjetunionen i dag och den viktigaste sociala basen för den revisionistiska chrusjtjovklicken. Den revisionistiska chrusjtjovklicken är sovjetbourgeoisins politiska representanter och företräder särskilt dess privilegierade skikt.

Den revisionistiska chrusjtjovklicken har genomfört den ena utrensningen efter den andra och ersatt den ena gruppen av kadrer med den andra över hela landet, från de centrala och ned till de lokala församlingarna, från ledande parti- och regeringsorganisationer till ekonomiska, kulturella och bildningsinstitutioner, avskedat dem som de inte litar på och satt in sina egna skyddslingar på ledande poster.

Ta SUKP:s Centralkommitté som ett exempel. Statistiken visar att nästan 70 procent av de medlemmar i SUKP:s Centralkommitté, som valdes vid dess 19:e kongress 1952, utrensades under 20:e och 22:a kongresserna, som hölls 1956 respektive 1961. Och nästan 50 procent av de Centralkommittéledamöter, som valdes vid 20:e kongressen, utrensades vid 22:a kongressen.

Eller ta de lokala organisationerna. Inför 22:a kongressen avsatte den revisionistiska chrusjtjovklicken, under förevändning att ”föryngra kadreerna”, enligt ofullständiga statistiska uppgifter 45 procent av ledamöterna i unionsrepublikernas partiets centralkommittéer och i partikommittéerna för territorier och områden, samt 40 procent av medlemmarna i stads- och distriktpartikommittéerna. Under förevändning att uppdelning av partiet på ”industriella” och ”jordbruks”-partikommittéer avsatte de under 1963 ytterligare över hälften av medlemmarna i centralkommittéerna i unionsrepublikerna och i områdeskommittéerna.

Genom denna serie av förändringar har det privilegierade skiktet i Sovjetunionen vunnit makten över partiet, regeringen och andra viktiga organisationer. Medlemmarna av detta privilegierade

skikt har omvandlat uppgiften att tjäna massorna till privilegiet att behärska dem. De missbrukar sin makt över produktionsmedlen och försörjningen till sin lilla klicks privata förmån.

Medlemmarna av detta privilegierade skikt tillägnar sig frukterna av sovjetfolkets arbete, och tar hem inkomster som är dussintals eller till och med hundra gånger större än den genomsnittlige sovjetiske arbetarens och bondens. De tillförsäkrar sig inte blott höga inkomster i form av höga löner, stora belöningar, höga arvoden och en mängd olika personliga subsidier, utan använder också sin privilegierade ställning till att genom svindel och mutor tillägna sig allmän egendom. Fullständigt avskilda från Sovjetunionens arbetande folk lever de bourgeoisins parasiterande och dekadenta tillvaro. Medlemmarna av detta privilegierade skikt har ideologiskt fullständigt sparat ur, har helt avlägsnat sig från bolsjevikpartiets revolutionära traditioner och kastat den sovjetiska arbetarklassens höga ideal över bord. De är motståndare till marxismen-leninismen och socialismen. De förråder revolutionen och förbjuder andra att göra revolution. Deras enda bekymmer är att befästa sin ekonomiska ställning och sitt politiska välde. All deras verksamhet rör sig kring deras eget privilegierade skikts privata intressen.

Efter att ha tillvällt sig ledningen över partiet och staten i Sovjetunionen, förvandlade chrusjtjovklickens Sovjetunionens marxist-leninistiska kommunistiska parti med dess ärorika revolutionära historia till ett revisionistiskt parti. De förvandlar sovjetstaten under proletariats diktatur till en stat under den revisionistiska chrusjtjovklickens diktatur till en stat under den revisionistiska chrusjtjovklickens diktatur och steg för steg omvandlar de hela folkets socialistiska ägande och det socialistiska kollektiva ägandet till det privilegierade skiktets ägande.

I Jugoslavien har man, fast Titoklickens alltjämt hissar socialistisk flagg, sett hur en byråkrat-bourgeois, som står i motsättning till det jugoslaviska folket, så småningom kommit till, sedan Titoklickens slog in på revisionismens väg och omvandlade den jugoslaviska staten från en proletär diktatur till en byråkrat-bourgeoisins diktatur samt dess socialistiska folkhushållning till statskapitalism. Nu ser man chrusjtjovklickens ta den väg som Titoklickens redan färdats. Chrusjtjov betraktar Belgrad som sitt Mekka, han säger om och om igen att han önskar lära av Titoklickens erfarenhet och förklarar att han och Titoklickens ”omfattar en och samma idé och är vägleda av samma teori”. (N. S. Chrusjtjov, intervju given till utländska korrespondenter i Brioni i Jugoslavien, den 28 augusti 1963.) Detta är inte alls överraskande.

Som ett resultat av Chrusjtjovs revisionism står det första socialistiska landet i världen, som det stora sovjetfolket byggt upp med sitt blod och sin svett, nu inför en exempellös fara för kapitalistisk restauration.

Chrusjtjovklickens sprider sagan om att ”det inte längre finns antagonistiska klasser och klasskamp i Sovjetunionen”, för att dölja fakta om sin egen hänsynslösa klasskamp mot sovjetfolket.

Det privilegierade skiktet i Sovjetunionen, som företrädes av den revisionistiska chrusjtjovklickens, utgör endast några få procent av befolkningen. Antalet av dess anhängare bland de sovjetiska kadrerna är också litet. Den står i direkt motsättning till sovjetfolket, som utgör mer än 90 procent av hela befolkningen, och till det stora flertalet av de sovjetiska kadrerna och kommunisterna. Motsättningen mellan sovjetfolket och detta privilegierade skikt är nu huvudmotsättningen inom Sovjetunionen, och den är en oförsonlig och antagonistisk klassmotsättning.

Sovjetunionens ärohöjda kommunistiska parti, som byggdes upp av Lenin, och det stora sovjetfolket demonstrerade ett epokgörande revolutionärt initiativ i den socialistiska Oktoberrevolutionen. De visade sin heroism och sin styrka genom att besegra vitgardisterna och en väpnad intervention företagen av mer än ett dussin imperialistiska länder. De vann makalösa och lysande

framgångar i kampen för industrialiseringen och jordbrukets kollektivisering, och de vann en väldig seger i det fosterländska kriget mot de tyska fascisterna och räddade därmed hela mänskligheten. Även under chrusjtjovklickens välde för massan av SUKP:s medlemmar och sovjetfolket vidare de ärorika revolutionära traditioner, som uppammats av Lenin och Stalin, och de håller fortfarande fast vid socialismen och strävar till kommunismen.

De sovjetiska arbetarnas, kollektivjordbrukarnas och intellektuellas breda massor sjuder av missnöje mot det förtryck och den exploatering, som genomföres av det privilegierade skiktet. De ser allt klarare de revisionistiska dragen hos chrusjtjovklicken, som förråder socialismen och återupprättar kapitalismen. I de sovjetiska kadrens led finns många, som alltjämt håller fast vid proletariatets revolutionära ståndpunkt, håller fast vid socialismens väg och beslutsamt opponerar mot Chrusjtjovs revisionism. Sovjetfolkets, kommunisternas och kadrens breda massor använder olika medel för att motstå och bekämpa chrusjtjovklickens revisionistiska linje, med påföljd att chrusjtjovklicken inte har det så lätt att åstadkomma kapitalismens återupprättande. Det stora sovjetfolket kämpar för att försvara den stora Oktoberrevolutionens ärorika traditioner, för att bevara socialismens stora vinningar och omintetgöra komplotten för kapitalismens återupprättande.

Vederläggning av teorin om den s.k. hela folkets stat

Vid SUKP:s 22:a kongress vände sig Chrusjtjov öppet emot proletariatets diktatur och förkunnade att den proletära diktaturens stat ersatts av "hela folkets stat". Det står skrivet i SUKP:s program att den proletära diktaturen "är ej längre nödvändig i Sovjetunionen" och att "staten, som uppstod såsom den proletära diktaturens stat, har i den nuvarande etappen blivit en hela folkets stat".

Envar med någon kännedom om marxismen-leninismen vet att begreppet staten är ett klassbegrepp. Lenin framhöll att "det som kännetecknar staten är förekomsten av en särskild klass av människor i vilkas händer *makten* är koncentrerad". (V. I. Lenin, *The Economic Content of Narodism and the Criticism of it in Mr Struves book, Collected Works*, FLPH, Moskva 1960, vol 1, sid 419.) Staten är ett vapen i klasskampen, en maskin med vars hjälp en klass förtrycker en annan. Varje stat är ett instrument för en bestämd klass' diktatur. Så länge staten existerar, kan den omöjligt stå över klasserna eller tillhöra hela folket.

Proletariatet och dess politiska parti har aldrig dolt sina åsikter. De säger uttryckligen att målet för den proletära socialistiska revolutionen är att störta bourgeoisins herravälde och upprätta proletariatets diktatur. Efter den socialistiska revolutionens seger måste proletariatet och dess parti outtröttligen sträva att uppfylla den proletära diktaturens historiska uppgift och avskaffa klasserna och klasskillnaderna så att staten kommer att vittra bort. Det är endast bourgeoisin och dess partier, som i sin strävan att föra massorna bakom ljuset, försöker att med alla medel dölja statsmaktens klasskaraktär och framställa statsmaskineriet som de behärskar som varande." hela folkets" och stående "över klasserna".

Det faktum att Chrusjtjov förkunnat den proletära diktaturens avskaffande i Sovjetunionen och framfört tesen om "hela folkets stat" visar att han utbytt marxismen-leninismens läror om staten mot borgerliga osanningar.

När marxist-leninister kritiserade den revisionistiska chrusjtjovklickens vanföreställningar, skyndade den att försvara sig och bemödade sig att uppfinna en s k teoretisk grundval för "hela folkets stat". De påstår nu att den proletära diktaturens historiska period, som Marx och Lenin omnämnde, endast avser övergången från kapitalismen till kommunismens första skede och icke till dess högre skede. De påstår vidare att "proletariatets diktatur kommer att upphöra att vara

nödvändig innan staten vittrar bort” (*Pravdas* redaktionella artikel, Program för kommunismens uppbygge, 18 augusti 1961.) och att det vid den proletära diktaturens slut finns ytterligare ett skede, ”hela folkets stat”. Detta är blott och bart spetsfundigheter.

Marx framförde i sin ”*Kritik av Gothaprogrammet*” det välkända axiomet att proletariats diktatur är staten under övergångsperioden från kapitalismen till kommunismen. Lenin lämnade en tydlig förklaring till detta marxistiska axiom.

Han sade:

I sin *Kritik av Gothaprogrammet* skrev Marx:

Mellan det kapitalistiska och det kommunistiska samhället ligger perioden av den enas revolutionära omvandling i den andra. Mot det svarar också en politisk övergångsperiod, under vilken staten inte kan vara något annat än *proletariats revolutionära diktatur*.

Hittills har detta axiom aldrig bestritts av socialister och likväl innebär det erkännande av *staten* ända fram till den tidpunkt då den segerrika socialismen har utvecklats till fullständig kommunism. (V. I. Lenin, *The Discussion on Self-determination Summed Up*, ”*Collected Works*”, International Publishers, New York 1942, vol 19, sid 269-70.)

Lenin sade vidare:

Endast den har tillägnat sig det väsentliga i Marx' lära om staten, som förstått att *en klass' diktatur* är nödvändig inte bara för varje klassamhälle över huvud taget, inte bara för *proletariatet*, som störtat bourgeoisin, utan också för hela den *historiska period*, som skiljer kapitalismen från det klasslösa samhället, från kommunismen. (V. I. Lenin, *Valda verk*, II:1, sid 231-32.)

Det står fullständigt klart, att enligt Marx och Lenin den historiska period under vilken proletariats diktatur existerar, inte utgöres endast av övergångsperioden från kapitalismen till kommunismens första skede, som den revisionistiska chrusjtjovklicken påstår, utan av hela övergångsperioden från kapitalismen till den ”fullständiga kommunismen”, till den tidpunkt då alla klasskillnader kommer att vara avskaffade och det ”klasslösa samhället” förverkligat, det vill säga till kommunismens högre skede.

Det står likaledes klart att staten under den övergångsperiod som Marx och Lenin behandlar är proletariats diktatur och ingenting annat. Proletariats diktatur är statens form under hela övergångsperioden från kapitalismen till kommunismens högre skede, och alltså den sista formen för staten i mänsklig historia. Den proletära diktaturens bortvittrande kommer att betyda statens bortvittrande. Lenin sade:

Marx drog den slutsatsen av socialismens och den politiska kampens hela historia, att staten måste försvinna och att övergångsformen för dess försvinnande (övergången från stat till icke-stat) kommer att bli det som härskande klass organiserade proletariatet. (V. I. Lenin, *Valda verk*, II:1, sid 255.)

Historiskt sett kan proletariats diktatur anta olika former i olika länder och under olika perioder, men i allt väsentligt kommer den att vara ett och detsamma. Lenin sade:

Övergången från kapitalismen till kommunismen kan självfallet inte annat än uppvisa en oerhörd rikedom och mångfald av politiska former, men det väsentliga i dem alla kommer oundvikligen att vara detsamma: *proletariats diktatur*. (V. I. Lenin, *Valda verk*, II:1, sid 232.)

Som man ser är det absolut inte Marx' och Lenins åsikt utan revisionisten Chrusjtjovs uppfinning att proletariats diktatur kommer att upphöra innan staten vittrar bort och kommer att följas av ytterligare ett skede, ”hela folkets stat”.

Den revisionistiska chrusjtjovklicken har, då den argumenterar för sina anti-marxist-leninistiska åsikter, gjort sig stor möda att hitta en sats från Marx och vanställa den genom att citera den lösryckt ur dess sammanhang. De har godtyckligt framställt den framtida *naturen hos staten* (på tyska *Staatswesen*) i det kommunistiska samhället, vilken Marx berör i sin *Kritik av Gotha-programmet*, som ”'det kommunistiska samhällets stat' (på ryska государственность коммунистического общества), som inte längre är en proletariats diktatur”. (M. M. Suslov, *Rapport vid SUKP:s Centralkommittés plenum i februari 1964.*) De förkunnar skadeglatt, att kineserna inte skulle våga citera detta från Marx. Den revisionistiska chrusjtjovklicken tror uppenbarligen att detta är till stor hjälp för dem.

Händelsevis synes Lenin ha förutsett att revisionisterna skulle använda denna fras för att vanställa marxismen. I sina anteckningar *Marxismen om staten* gav Lenin en ypperlig förklaring av den. Han sade: ”...proletariats diktatur är en 'politisk övergångsperiod'. . . Men Marx går vidare till att tala om 'den framtida *naturen hos staten* (государственность på ryska, *Staatswesen* på tyska) i det kommunistiska samhället'. Alltså kommer det att finnas en stat även i det 'kommunistiska samhället'!! Ligger det inte en motsägelse i detta?” Lenin svarade: ”Nej!” Sedan räknade han upp de tre skedena i utvecklingsprocessen från den borgerliga staten till statens bortvittrande:

Första skedet – i det kapitalistiska samhället, bourgeoisin behöver staten – den borgerliga staten.

Andra skedet – under övergångsperioden från kapitalism till kommunism, proletariatet behöver staten – den proletära diktaturens stat.

Tredje skedet – i det kommunistiska samhället, staten är inte nödvändig – den vittrar bort. (Karl Marx, ”*Kritik av Gotha-programmet*”, Arbetarkulturs förlag, 1945, andra upplagan, sid 75-76. Den svenska översättningen ej fullt korrekt, har korrigerats ovan.)

Lenins slutsats var: ”Absolut följdriktighet och klarhet”.

I Lenins uppräknings finner man endast den borgerliga staten, den proletära diktaturens stat och statens bortvittrande. Just genom denna uppräknings klargjorde Lenin att då kommunismen uppnåtts vittrar staten bort och försvinner.

Ironiskt nog citerade den revisionistiska chrusjtjovklicken också just detta stycke ur Lenins *Marxismen om staten* vid försvaret av sitt misstag. Och sedan övergick de till att göra följande idiotiska uttalande:

I vårt land hör de första två av de av Lenin nämnda perioderna redan historien till. I Sovjetunionen har en hela folkets stat – *ett kommunistiskt statsystem*, staten i *kommunismens första skede*, uppstått och utvecklar sig. (Från arbetarklassens parti till hela sovjetfolkets parti, redaktionell artikel i *Partiinaja Sjsn*, Moskva, nr 8 1964.)

Om de första två av Lenin nämnda perioderna redan hör det förflutna till i Sovjetunionen, då borde staten vara i färd med att vittra bort, och varifrån skulle då en ”hela folkets stat” komma? Om staten ännu inte vittrar bort, då borde den vara proletariatets diktatur och under inga förhållanden ”en hela folkets stat”.

Då den revisionistiska chrusjtjovklicken argumenterar för sin ”hela folkets stat”, anstränger de sig att förtala proletariatets diktatur såsom odemokratisk. De påstår att demokratin kan utvecklas ytterligare och förvandlas till ”verklig demokrati för hela folket” endast genom att den proletära diktaturens stat ersättes med ”hela folkets stat”. Chrusjtjov har anspråksfullt sagt att avskaffandet av den proletära diktaturen är ett exempel på ”en linje för energisk utveckling av demokratin” och att ”den proletära demokratin håller på att bli hela folkets socialistiska demokrati”. (N. S.

Chrusjtjov, SUKP:s *Centralkommittés rapport till 22:a partikongressen, oktober 1961. Program för SUKP; tal vid SUKP:s 22:a kongress, oktober 1961.*)

Dessa uttalanden kan visa endast att deras upphovsman antingen är fullständigt okunnig om marxismen-leninismens lära om staten, eller illasinnat förvränger dem.

Envar som har en smula kännedom om marxismen-leninismen vet att begreppet demokrati som en statsform, liksom begreppet diktatur, är ett klassbegrepp. Det kan finnas endast klassdemokrati, det kan inte finnas ”demokrati för hela folket”.

Lenin sade:

Demokrati för folkets överväldigande majoritet och undertryckande av folkets exploatörer och förtryckare med våld, dvs deras uteslutande ur demokratin – så förändras demokratin under övergången från kapitalismen till kommunismen. (V. I. Lenin, *Valda verk*, II:1, sid 292.)

Diktatur över de exploaterande klasserna och demokrati för det arbetande folket – dessa är den proletära diktaturens två aspekter. Det är endast under proletariatets diktatur som demokratin för det arbetande folkets massor kan utvecklas och utvidgas i en tidigare aldrig skådad omfattning. Utan proletariatets diktatur kan det inte finnas någon verklig demokrati för det arbetande folket.

Där det finns borgerlig demokrati, finns det ingen proletär demokrati, och där det finns proletär demokrati, finns det ingen borgerlig demokrati. Den ena utesluter den andra. Detta är oundvikligt och medger ingen kompromiss. Ju grundligare den borgerliga demokratin avskaffas, dess mera blomstrar den proletära demokratin. I bourgeoisins ögon saknas det demokrati i varje land där detta händer. Men i verkligheten innebär detta att den proletära demokratin främjas och den borgerliga demokratin elimineras. Allt efter som den proletära demokratin utvecklas, elimineras den borgerliga demokratin.

Denna marxist-leninistiska grundtes vänder sig den revisionistiska chrusjtjovklicken emot. De anser faktiskt att så länge som fiender är föremål för diktatur, finns det ingen demokrati och att enda sättet att utveckla demokratin är att avskaffa diktaturen över fienderna, att sluta undertrycka dem och införa ”demokrati för hela folket”.

Deras åsikt är stöpt i samma form som renegaten Kautskys uppfattning om ”ren demokrati”.

Lenin sade då han kritiserade Kautsky:

...ren demokrati (är) inte bara en om *okunnighet* vittnande fras, som visar oförståelse både för klasskampen och för statens väsen, den är också en absolut tom fras, ty i det kommunistiska samhället kommer demokratin, genom att utvecklas och förvandlas till vana, att *dö bort*, men den kommer aldrig att bli en ren demokrati. (V. I. Lenin, *Valda verk*, II:2, sid 42.)

Han framhöll också:

Utvecklingens dialektik (gång) är följande: från absolutismen till den borgerliga demokratin; från den borgerliga demokratin till den proletära; från den proletära till ingen alls. (V. I. Lenin, *Marxismen om staten*, intagen i *Kritik av Gothaprogrammet*, Arbetarkulturs förlag 1945, andra upplagan, sid 68.)

Det vill säga, under kommunismens högre skede kommer den proletära demokratin att vittra bort samtidigt som klasserna elimineras och den proletära diktaturen vittrar bort.

Rent ut sagt är ”hela folkets stat” liksom den ”demokrati för hela folket” som Chrusjtjov proklamerar, en humbug. Genom att på detta sätt ta upp bourgeoisins och de gamla revisionisternas slitna kläder, lappa upp dem och sätta sin egen etikett på dem, syftar Chrusjtjov endast och allenast till att lura sovjetfolket och de revolutionära folken i världen och överskylla sitt förräderi mot den proletära diktaturen och sin kamp mot socialismen.

Vad är kärnan i Chrusjtjovs ”hela folkets stat”?

Chrusjtjov har avskaffat den proletära diktaturen i Sovjetunionen och upprättat en revisionistklickens diktatur med sig själv i spetsen, det vill säga, en diktatur utövad av ett privilegierat skikt av sovjetbourgeoisin. I verkligheten är hans ”hela folkets stat” inte en den proletära diktaturens stat, utan en stat i vilken hans lilla revisionistklick utövar sin diktatur över arbetarnas, böndernas och de revolutionära intellektuellas massor. Under chrusjtjovklickens välde finns ingen demokrati för sovjetunionens arbetande folk, det finns demokrati endast för den handfull människor som tillhör den revisionistiska chrusjtjovklicken, för det privilegierade skiktet och för de gamla och nya bourgeoisielementen. Chrusjtjovs ”demokrati för hela folket” är ingenting annat än en alltigenom borgerlig demokrati, det vill säga, en chrusjtjovklickens despotiska diktatur över sovjetfolket.

Envar, som i Sovjetunionen av i dag, håller fast vid den proletära ståndpunkten, håller på marxismen-leninismen och har mod att öppet säga ifrån, att göra motstånd eller att kämpa, bevakas, skuggas, kallas in till förhör och blir till och med häktad, satt i fängelse eller betecknas som ”sinnessjuk” och sänds till ”sinnessjukhus”. Nyligen har sovjetpressen förklarat att det är nödvändigt att kämpa mot dem som visar även minsta missnöje och uppmanat till ”skoningslös kamp” mot de ”ruttna skämtare” (*Isvestia*, 10 mars 1964), som är djärva nog att göra sarkastiska anmärkningar om Chrusjtjovs jordbrukspolitik. Det är särskilt anmärkningsvärt att den revisionistiska chrusjtjovklicken vid mer än ett tillfälle blodigt undertryckt strejkande arbetare och de massor som gjort motstånd.

Formeln om den proletära diktaturens avskaffande under bibehållande av en hela folkets stat avslöjar den revisionistiska chrusjtjovklickens hemlighet, nämligen att de är bestämda motståndare till proletariatets diktatur men inte för sitt liv vill lämna ifrån sig statsmakten. Den revisionistiska chrusjtjovklicken är medveten om vilken stor betydelse det har att behärska statsmakten. De behöver statsapparaten för att undertrycka det arbetande folket och marxist-leninisterna i Sovjetunionen. Detta är Chrusjtjovs verkliga syfte, då han höjer standaret med påskriften ”hela folkets stat” och ”demokrati för hela folket”.

Vederläggning av teorin om det s.k. hela folkets parti

Vid SUKP:s 22:a kongress höjde Chrusjtjov öppet ett annat standar – förändringen av Sovjetunionens kommunistiska partis proletära karaktär. Han förkunnade att proletariatets parti ersatts av ett ”hela folkets parti”. SUKP:s program säger: ”Genom socialismens seger i Sovjetunionen och stärkandet av sovjetsamhällets enhet har arbetarklassens kommunistiska parti blivit sovjetfolkets förtrupp, hela folkets parti”. (*Program för Sovjetunionens kommunistiska parti*, s. 124.) SUKP:s CK:s öppna brev säger att SUKP ”har blivit hela folkets politiska organisation”.

Hur löjligt!

Elementär kunskap om marxismen-leninismen säger oss att ett politiskt parti, liksom staten, är ett instrument för klasskamp. Varje politiskt parti har en klasskaraktär. Partiandan är det koncentrerade uttrycket för klasskaraktären. Det finns inte och har heller aldrig funnits något sådant som ett klasslöst eller över klasserna stående parti, inte heller finns det något sådant som ett ”hela folkets part” som icke representerar en särskild klass' intressen.

Proletariatets parti är uppbyggt i överensstämmelse med marxismen-leninismens revolutionära teori och revolutionära stil. Det är ett parti bildat av framskridna element, som är proletariatets historiska uppgift obegränsat trogna. Det är proletariatets organiserade avantgarde och den högsta formen för dess organisation.

Proletariatets parti representerar proletariatets intressen och dess koncentrerade vilja.

Dessutom är proletariatets parti det enda parti som är i stånd att företräda intressena hos folket, som utgör över 90 procent av hela befolkningen. Orsaken härtill är att proletariatets intressen är identiska med de arbetande massornas, att det proletära partiet kan gripa sig an med problemen i belysning av proletariatets historiska roll och ge uttryck åt proletariatets och de arbetande massornas såväl samtida som framtida intressen och åt de bästa intressena hos det överväldigande flertalet av folket, samt att det kan ge riktig ledning i överensstämmelse med marxismen-leninismen.

Vid sidan om sina medlemmar ur arbetarklassen, har proletariatets parti medlemmar ur andra klasser. Men de sistnämnda ansluter sig inte till partiet såsom representanter för andra klasser. Från och med den dag de inträder i partiet måste de uppge sin tidigare klasständpunkt och inta proletariatets ståndpunkt. Marx och Engels sade:

Om människor av detta slag från andra klasser ansluter sig till den proletära rörelsen, måste det första villkoret vara att de inte för med sig några rester av borgerliga, småborgerliga, etc., fördomar, utan helhjärtat ska anta den proletära åskådningen. ("Marx and Engels to A. Bebel, W. Liebknecht, W. Bracke and Others" ("Circular Letter"), Sept. 17-18 1879", *Selected Works of Marx and Engels*, FLPH, Moscow, Vol. 2, s. 484-85)

Marxismen-leninismen har för länge sedan klargjort grundprinciperna rörande det proletära partiets karaktär. Men enligt den revisionistiska chrusjtjovklickens mening är dessa principer "stereotypa formler" medan deras "hela folkets parti" står i överensstämmelse med den "verkliga dialektiken för det kommunistiska partiets utveckling". ("Från arbetarklassens parti till hela sovjetfolkets parti", redaktionell artikel i *Partiinaja Sjisn*, Moskva, n:r 8, 1964)

Den revisionistiska chrusjtjovklicken har gnuggat geniknölarna för att hitta på argument som rättfärdigar deras "hela folkets parti". De har, under överläggningarna mellan de kinesiska och sovjetiska partierna i juli 1963 och i sovjetpressen, påstått att de förändrat Sovjetunionens kommunistiska parti till ett "hela folkets parti" därför att:

1. SUKP uttrycker hela folkets intressen.
2. Hela folket har accepterat arbetarklassens marxistisk-leninistiska världsåskådning, och arbetarklassens mål – att bygga upp kommunismen – har blivit målet för hela folket.
3. SUKP:s led består av arbetarnas, kollektivjordbrukarnas och de intellektuellas bästa representanter. SUKPL förenar i sina led representanter för över ett hundratal nationaliteter och folk.
4. Den demokratiska metod som används i partiets verksamhet står också i överensstämmelse med dess karaktär som hela folkets parti.

Det är uppenbart redan vid första ögonkastet att intet av dessa argument, som den revisionistiska chrusjtjovklicken anför, visar en allvarlig inställning till ett allvarligt problem.

När Lenin bekämpade de opportunistiska virrpannorna anmärkte han:

Kan människor som uppenbarligen är ur stånd att ta allvarliga problem allvarligt, själva bli tagna på allvar? Det är svårt att göra det, kamrater, mycket svårt! Men den fråga som vissa människor inte kan behandla allvarligt är i sig själv så allvarlig att det inte skadar att undersöka även tydligt lättsinniga svar på den. (V.I. Lenin, "Clarity First and Foremost!" *Collected Works*, FLPH, Moscow, 1964, Vol. 20, s. 544)

Inte heller i dag skadar det att undersöka de tydligt lättsinniga svar, som den revisionistiska chrusjtjovklicken givit på en så allvarlig fråga som den om proletarietets parti.

Enligt den revisionistiska chrusjtjovklicken bör det kommunistiska partiet bli ett "hela folkets parti" därför, att det uttrycker hela folkets intressen. Följer då inte härav, att det redan från början borde ha varit ett "hela folkets parti" i stället för ett proletarietets parti?

Enligt den revisionistiska chrusjtjovklicken bör det kommunistiska partiet bli ett "hela folkets parti" emedan "hela folket har accepterat arbetarklassens marxistisk-leninistiska världsåskådning". Men hur kan det sägas att envar accepterat den marxistisk-leninistiska världsåskådningen i sovjetsamhället, där en skarp klassdifferentiering och klasskamp äger rum? Kan det sägas att de tiotusentals gamla och nya bourgeoisielementen i ett land allesamman är marxist-leninister? Om marxismen-leninismen verkligen har blivit hela folkets världsåskådning, som ni påstår, följer då inte därav att det i ert samhälle inte finns någon skillnad mellan partimedlemmar och partilösa och inget som helst behov för att upprätthålla partiet? Vad gör det då för skillnad om det finns ett "hela folkets parti" eller inte?

Enligt den revisionistiska chrusjtjovklicken bör det kommunistiska partiet bli ett "hela folkets parti" därför att dess medlemmar utgörs av arbetare, bönder och intellektuella ur alla nationaliteter och folk. Betyder detta att inga av SUKP:s medlemmar kom ur andra klasser än arbetarklassen, innan iden om "hela folkets parti" framfördes på dess 22:a kongress? Betyder det att alla partiets medlemmar tidigare kom ur en enda nationalitet och att alla andra nationaliteter och folk var uteslutna? Om ett partis karaktär bestäms av dess medlemmars sociala bakgrund, följer då inte därav att de många politiska partier i världen, vars medlemmar också kommer från olika klasser, nationaliteter och folk, allesammans är "hela folkets partier"?

Enligt den revisionistiska chrusjtjovklicken, bör partiet vara ett "hela folkets parti" därför att de metoder det använder i sin verksamhet är demokratiska. Men ett kommunistiskt parti är från starten byggt på den demokratiska centralismens princip och bör alltid tillämpa masslinjen och den demokratiska metoden att övertyga och uppfostra i sitt arbete bland folket. Följer då inte därav att ett kommunistiskt parti är ett "hela folkets parti" redan från första dagen då det bildas?

Kort sagt, inte ett enda av de argument som anförts av den revisionistiska chrusjtjovklicken tål vid att granskas. Förutom att Chrusjtjov gör ett stort väsen om ett "hela folkets parti", har han också delat upp partiet i ett "industriparti" och ett "jordbruksparti", under förevändning att "bygga upp partiorganen på produktionsprincipen". (N.S. Chrusjtjov, Rapport vid SUKP:s Centralkommittés plenum, november 1962)

Den revisionistiska chrusjtjovklicken säger att de har gjort detta på grund av "att ekonomin under socialismen står över politiken" (Studera, veta, handla", ledarartikel i *Ekonomitjeskaja Gaseta*, n:r 50, 1962) och därför att de önskar ställa "de ekonomiska och produktionsproblem, vilka har skjutits fram i första ledet av det kommunistiska uppbyggets hela förlopp, i centrum för partiorganisationens verksamhet", och göra den till "hörnstenen i allt sitt arbete". (Kommunisten och produktionen, ledare i *Kommunist*, n:r 2, 1963). Chrusjtjov sade, "Vi säger rent ut att huvudsaken i partiorganens arbete är produktionen". Och vad mera är, de har prackat dessa åsikter på Lenin och gjort gällande att de handlar i överensstämmelse med hans principer.

Envar, som har någon kännedom om SUKP:s historia, vet emellertid att dessa åsikter så långtifrån är Lenins åsikter, att de i stället är antileninistiska åsikter och att de är åsikter som företrädades av Trotskij. Även i denna fråga är Chrusjtjov en värdig lärjunge till Trotskij.

Lenin sade då han kritiserade Trotskij och Bucharin:

Politiken är det koncentrerade uttrycket för ekonomin... politiken kan inte annat än ha företräde framför ekonomin. Att hävda en annan mening innebär att glömma marxismens ABC.

Han fortsatte:

...utan en riktig politisk inställning till frågan kan den givna klassen inte upprätthålla sitt välde och *följaktligen* kan den inte heller lösa *sina egna produktionsproblem*. (V.I. Lenin, "Once Again on the Trade Unions, the Present Situation and the Mistakes of Trotsky and Bucharin", *Selected Works*, International Publishers, New York, 1943, Vol. 9, s. 54-55)

Fakta är kristallklara: den revisionistiska chrusjtjovklickens verkliga syfte, med att föreslå ett "hela folkets parti", var att fullständigt ändra SUKP:s proletära karaktär och förvandla det marxistisk-leninistiska partiet till ett revisionistiskt parti.

Sovjetunionens stora kommunistiska parti står inför den allvarliga faran att urarta från ett proletärt parti till ett parti för den nya bourgeoisin och från ett marxistisk-leninistiskt till ett revisionistiskt parti.

Lenin sade:

Ett parti som önskar existera kan inte tillåta minsta vacklan i fråga om sin existens eller något slag av överenskommelse med de som kan komma att begrava det. (V.I. Lenin, "How Vera Zasulich Demolishes Liquidationism", *Collected Works*, FLPH, Moscow, 1963, Vol. 19, s. 414)

För närvarande ställer den revisionistiska chrusjtjovklicken ånyo de breda medlemsskara i Sovjetunionens stora kommunistiska parti inför just denna allvarliga fråga.

Chrusjtjovs falska kommunism

Vid SUKP:s 22:a kongress meddelade Chrusjtjov att Sovjetunionen allaredan inträtt i det omfattande kommunistiska uppbyggets period. Han förklarade också att "vi på tjugu år kan bygga det kommunistiska samhället i huvudsak". (N.S. Chrusjtjov, "Rapport om Sovjetunionens kommunistiska partis program", *Nyheter från Sovjetunionen*, n:r 35-36, 1961, s. 18). Detta är rena bedrägeriet.

Hur kan det talas om kommunistiskt uppbygge, när den revisionistiska chrusjtjovklicken leder Sovjetunionen på vägen till kapitalismens återupprättande och när sovjetfolket löper stor fara att förlora socialismens frukter?

Chrusjtjovs verkliga syfte med att sätta upp skylten "kommunistiskt uppbygge" är att dölja sin revisionisms verkliga ansikte. Men det är inte svårt att avslöja detta knep. Lika litet som en fisks ögonkula kan tillåtas passera för en pärla, kan revisionismen tillåtas att framställa sig själv som kommunism.

Vetenskaplig kommunism har en precis och bestämd mening. Enligt marxismen-leninismen, är det kommunistiska samhället ett samhälle i vilket klasser och klasskillnader är fullständigt avskaffade, hela folket har en hög kommunistisk medvetenhet och moral såväl som obegränsad entusiasm för och initiativ i arbetet, där det råder ett stort överflöd på samhällsliga produkter och principen "av var och en efter hans förmåga, åt var och en efter hans behov" tillämpas och i vilket staten har vittrat bort.

Marx förklarade:

I en högre fas av det kommunistiska samhället – när individernas förslavande underordnande under arbetsfördelningen och därmed också motsättningen mellan andligt och kroppsligt arbete, när arbetet blivit inte blott ett medel för livsuppehälle utan rent av det viktigaste livsbehovet, när jämsides med individernas allsidiga utveckling också produktivkrafterna vuxit och alla den gemensamma kooperativa

rikedomens källor flödar ymnigare – först då kan man helt överskrida den borgerliga rättens trånga horisont och samhället kan skriva på sina fanor: Av envar efter hans förmåga, åt envar efter hans behov! (Karl Marx *Kritik av Gothaprogr.*, Oktoberförl. s. 21)

Enligt den marxist-leninistiska teorin har upprätthållandet av den proletära diktaturen under socialismens period till syfte just precis att säkerställa samhällets utveckling i riktning till kommunismen. Lenin sade: ”Utvecklingen framåt, d.v.s. till kommunismen går genom proletariatets diktatur och kan inte gå någon annan väg...” (V.I. Lenin, *Valda verk*, II:2, s. 291) till följd av att den revisionistiska chrusjtjovklicken uppgivit den proletära diktaturen, går Sovjetunionen bakåt och inte framåt, går bakåt till kapitalismen och inte framåt mot kommunismen.

Att gå framåt till kommunismen betyder att röra sig i riktning mot avskaffandet av alla klasser och klasskillnader. Ett kommunistiskt samhälle som bevarar några som helst klasser, för att inte tala om exploaterande klasser, är otänkbart. Och ändå uppammar Chrusjtjov en ny bourgeoisie, återinför och utvidgar exploateringsystemet och påskyndar klassdifferentieringen i Sovjetunionen. Ett privilegierat bourgeoisiskt, som står i motsättning till sovjetfolket, intar nu den styrande ställningen i partiet och regeringen och på de ekonomiska kulturella och övriga områdena. Kan någon hitta ett jota av kommunism i allt detta?

Att gå framåt till kommunismen betyder att vara på väg till ett enhetligt system för hela folkets ägande av produktionsmedlen. Ett kommunistiskt samhälle, i vilket det samtidigt existerar flera slag av ägande till produktionsmedlen, är otänkbart. Ändå skapar Chrusjtjov en situation, i vilken de av hela folket ägda företagen undan för undan urartar till kapitalistiska företag, och jordbruk under det kollektiva ägandets system undan för undan urartar till enheter i en kulakhushållning. Ännu en gång, kan någon hitta ett jota av kommunism i allt detta?

Att gå framåt till kommunismen innebär att vara på väg till ett stort överflöd av samhällliga produkter och förverkligandet av principen ”av var och en efter hans förmåga, åt var och en efter hans behov”. Ett kommunistiskt samhälle, som är uppbyggt på en handfull människors berikande och massornas utarmning, är otänkbart. Under det socialistiska systemet utvecklar det stora sovjetfolket de samhällliga produktivkrafterna i en tidigare aldrig skådad takt. Men Chrusjtjovs olycksbringande revisionism kommer förödelse åstad i den socialistiska hushållningen i Sovjetunionen. Ständigt trängd av oräkneliga motsättningar, företar Chrusjtjov täta förändringar i sin ekonomiska politik och bryter ofta emot sina egna ord samt åstadkommer därmed ett kaotiskt tillstånd i Sovjetunionens nationalhushållning. Chrusjtjov är i sanning en oförbätterlig slösare. Han har förslösat de spannmålsreserver som byggdes upp under Stalin och förorsakat stora svårigheter i sovjetfolkets liv. Han har förvrängt och brutit emot den socialistiska principen för fördelningen, ”av var och en efter hans förmåga, åt var och en efter hans arbete”, och gjort det möjligt för en handfull människor att tillägna sig frukterna av sovjetfolkets breda massors arbete. Enbart dessa fakta är bevis nog för att den väg som Chrusjtjov slagit in på leder bort från kommunismen.

Att gå framåt till kommunismen betyder att vara på väg till höjande av massornas kommunistiska medvetenhet. Ett kommunistiskt samhälle där borgerliga idéer frodas är otänkbart. Ändå är Chrusjtjov nitiskt i färd med att återuppliva borgerlig ideologi i Sovjetunionen och tjänar som missionär för den dekadenta amerikanska kulturen. Genom att propagera för det materiella intresset, förvandlar han alla förhållanden människor emellan till penningförhållanden och uppmuntrar till individualism och själviskhet. Till följd av hans verksamhet anses kroppsligt arbete åter vara tarvligt och anses strävan att njuta livet på bekostnad av andra människors arbete

återigen helt i sin ordning. Sannerligen, den samhällsetik och atmosfär som Chrusjtjov befrämjar är så långt avlägsna från kommunismen som de kan vara.

Att gå framåt till kommunismen innebär att vara på väg till statens bortvittrande. Ett kommunistiskt samhälle, med en statsapparat för undertryckande av folket, är otänkbart. Den proletära diktaturens stat är i verkligheten inte längre en stat i ordets ursprungliga mening, ty den är inte längre en apparat som används av det exploaterande fåtalet för att förtrycka det överväldigande flertalet av folket, utan en apparat för utövande av diktatur över ett mycket litet antal exploatörer, medan demokrati tillämpas bland folkets överväldigande majoritet. Chrusjtjov ändrar den sovjetiska statsmaktens karaktär och återförvandlar proletariatets diktatur till ett instrument med vilket en handfull privilegierade borgerliga element utövar diktatur över massan av sovjetiska arbetare, bönder och intellektuella. Han stärker oavbrutet sin diktatoriska statsapparat och ökar sitt förtryck över sovjetfolket. Det är för visso ett stort hån att tala om kommunism under dessa förhållanden.

En jämförelse mellan allt detta och den vetenskapliga kommunismens principer visar genast att den revisionistiska chrusjtjovklickens i alla avseenden för Sovjetunionen bort från socialismens väg och in på kapitalismens väg och, som en följd härav, allt längre och längre bort ifrån i stället för närmare till det kommunistiska målet: ”av var och en efter hans förmåga, åt var och en efter hans behov”.

Chrusjtjov har dolda motiv när han skyltar med kommunismen. Han gör det för att lura sovjetfolket och dölja sina ansträngningar att återupprätta kapitalismen. Han gör det för att bedra det internationella proletariatet och de revolutionära folken i hela världen och förråda den proletära internationalismen. Bakom denna skylt har chrusjtjovklickens själv övergett den proletära internationalismen och söker bli kompanjoner med den amerikanska imperialismen för världens uppdelning. Dessutom vill den att de socialistiska broderländerna ska tjäna dess egna privata intressen och inte bekämpa imperialismen eller stödja de undertryckta folkens och nationernas revolutioner, och den önskar att de ska godtaga dess politiska, ekonomiska och militära kontroll och vara dess faktiska vasaller och kolonier. Dessutom vill chrusjtjovklickens att alla undertryckta nationer och folk ska tjäna dess privata intressen och uppge sin revolutionära kamp för att inte störa dess sköna dröm om kompanjonskap med imperialismen för uppdelning av världen, och i stället låta sig förslavas och förtryckas av imperialismen och dess lakejer.

Kort sagt, Chrusjtjovs paroll om att ”vi på tjugu år kan bygga det kommunistiska samhället i huvudsak” i Sovjetunionen, är inte endast falsk utan också reaktionär.

Den revisionistiska chrusjtjovklickens säger att kineserna ”går så långt att de ifrågasätter vårt partis och vårt folks rätt att bygga kommunismen”. (M.A. Suslov, *Rapport vid SUKP:s Centralkommittés plenum i februari 1964*). Detta är ett föraktligt sätt att föra sovjetfolket bakom ljuset och förgifta vänskapen mellan de kinesiska och sovjetiska folken. Vi har aldrig hyst minsta tvivel om att det stora sovjetfolket slutligen kommer att inträda i det kommunistiska samhället. Men just nu skadar den revisionistiska chrusjtjovklickens sovjetfolkets socialistiska frukter och berövar det dess rätt att gå framåt till kommunismen. Under dessa förhållanden, är den fråga som står inför sovjetfolket inte hur kommunismen ska byggas upp, utan snarare hur det ska värja sig emot och bekämpa Chrusjtjovs strävan att återupprätta kapitalismen.

Den revisionistiska chrusjtjovklickens säger också: ”Anspelande på det faktum, att vårt parti proklamerar som sin uppgift att kämpa för ett bättre liv för folket, insinuerar KKP-ledarna om något slags 'förborgerligande' och 'urartning' av sovjetsamhället.” (*Öppet brev från Sovjetunionens kommunistiska partis centralkommitté till partiorganisationer och alla*

kommunister i Sovjetunionen) Detta trick, för att avleda sovjetfolkets missnöje med chrusjtjovklicken, är lika beklagligt som dumt. Vi tillönskar uppriktigt sovjetfolket ett allt bättre liv. Men Chrusjtjovs skryt om ”omsorg om folkets välfärd” och om ”ett bättre liv för envar” är ytterligt falskt och demagogiskt. För den stora massan av sovjetfolket har Chrusjtjov redan gjort livet surt nog. Chrusjtjovklicken vill skapa ett ”bättre liv” endast för medlemmarna av det privilegierade skiktet och de gamla och nya bourgeoisielementen i Sovjetunionen. Dessa människor tillägnar sig frukterna av sovjetfolkets arbete och lever som herrskap ur bourgeoisin. De har verkligen blivit grundligt förborgerligade.

Chrusjtjovs ”kommunism” är i grunden en variant av bourgeoisocialismen. Han betraktar inte kommunismen såsom innebärande fullständigt avskaffande av klasserna och klasskillnaderna, utan beskriver den som ”en skål tillgänglig för alla och överflödande av det kroppsliga och intellektuella arbetets produkter”. (N. S. Chrusjtjov, *Tal i den österrikiska radion och televisionen*, den 7 juli 1960) Han betraktar inte arbetarklassens kamp för kommunismen som en kamp såväl för dess egen som för hela mänsklighetens fullständiga frigörelse, utan framställer den som en kamp för ”en portion välsmakande goulasch”. Det finns inte en gnutta av vetenskaplig kommunism i hans huvud, utan endast en bild av ett samhälle bestående av borgerliga brackor.

Chrusjtjovs ”kommunism” tar Förenta staterna till sin förebild. Chrusjtjov har upphöjt efterspanandet av den amerikanska kapitalismens administrationsmetoder och borgerliga levnadssätt till statlig politik. Han säger att han alltid ”har en hög tanke om” Förenta staternas framgångar. Han ”gläder sig åt dessa framgångar, är ibland en smula avundsjuk”. (N.S. Chrusjtjov, *Interview with leaders of U.S. Congress and members of Senate Foreign Relations Committee*, sept. 16, 1959). Han höjer till skyarna brev från Roswell Garst, en amerikansk storjordbrukare, som propagerar för det kapitalistiska systemet (N.S. Chrusjtjov, *Tal vid SUKP:s Centralkommittés plenum i februari 1964*); i verkligheten har han tagit det till sitt jordbruksprogram. Han vill kopiera Förenta staterna såväl på industrins som på jordbrukets områden och särskilt apa efter de amerikanska företagens profitmotiv. Han visar stor beundran för det amerikanska sättet att leva, försäkrar att det amerikanska folket ”inte lever dåligt” (N.S. Chrusjtjov, *Talk at a meeting with businessmen and public leaders in Pittsburgh, Sept. 24, 1959*) under monopolkapitalets välde och slavregemente. Chrusjtjov går ännu längre och hoppas på att bygga kommunismen med hjälp av lån från den amerikanska imperialismen. Under sina besök i Förenta staterna och Ungern, gav han vid mer än ett tillfälle uttryck åt sin beredskap ”att ta krediter från djävulen själv”.

Det visar sig sålunda, att Chrusjtjovs ”kommunism” verkligen är ”goulaschkommunism”, en ”kommunism á la det amerikanska sättet att leva” och ”kommunism som söker krediter hos djävulen”. Inte att undra på att han ofta säger till representanter för monopolkapitalet i Väst, att när denna ”kommunism” väl är förverkligad i Sovjetunionen, ”kommer ni att gå framåt till kommunismen utan någon uppmaning från mig”. (N.S. Chrusjtjov, *Talk at a meeting with French parliamentarians*, March 25, 1960).

Det ligger ingenting nytt i denna ”kommunism”. Den är helt enkelt kapitalism under ett annat namn. Den är endast en borgerlig etikett, skylt eller annons. Då Lenin förlöjligade de gamla revisionistpartierna som satte upp marxistisk skylt, sade han:

På sådana ställen, där marxismen är populär bland arbetarna, kommer denna politiska riktning, detta ”borgerliga arbetarparti” att dyrt och heligt svära vid Marx' namn. Man kan inte förbjuda dem det, liksom man inte kan förbjuda en handelsfirma att använda vilken etikett, vilken skylt, vilken reklam som helst. (V.I. Lenin, ”Imperialismen och splittringen inom socialismen”, ”*Samlade skrifter i urval*”, bd 19, s. 606)

Det är sålunda lätt att förstå varför Chrusjtjovs ”kommunism” uppskattas av imperialismen och monopolkapitalet. Den amerikanske utrikesministern Dean Rusk sade:

...i den mån som goulasch och ett andra par byxor och frågor av det slaget får större betydelse i Sovjetunionen, i samma mån har, anser jag, ett modererande inflytande börjat göra sig gällande i dagens läge. (Dean Rusk, intervju i BBC:s television den 10 maj 1964)

Och den brittiske premiärministern Douglas-Home har sagt:

Mr. Chrusjtjov har sagt att kommunismen av den ryska sorten sätter utbildning och goulasch i främsta rummet. Detta är bra; goulaschkommunism är bättre än krigskommunism, och jag gläder mig åt att få denna bekräftelse på vår åsikt att feta och välmående kommunister är bättre än magra och hungriga kommunister. (A. Douglas-Home, tal i Norwich, England, den 6 april 1964)

Chrusjtjovs revisionism tjänar helt den politik för ”fredlig evolution” som den amerikanska imperialismen genomför med avseende på Sovjetunionen och andra socialistiska länder. John Foster Dulles sade:

...det fanns tecken på att det inom Sovjetunionen fanns krafter som verkade i riktning mot större liberalism och som, om de fortsatte därmed, kunde åstadkomma en grundläggande förändring inom Sovjetunionen. (J.F. Dulles, presskonferens, den 15 maj 1956)

De liberala krafter som Dulles talade om är kapitalistiska krafter. Den grundläggande förändring som Dulles hoppades på, är socialismens urartning till kapitalism. Chrusjtjov verkställer just den ”grundläggande förändring” som Dulles drömde om.

Hur imperialisterna hoppas på kapitalismens återupprättande i Sovjetunionen! Hur de fröjdar sig!

Vi skulle råda de imperialistiska herrarna att inte ropa hej förrän de kommit över bäcken. Alla de revisionistiska chrusjtjovklickens tjänster till trots, kan ingenting rädda imperialismen från undergång. Den styrande revisionistklicken lider av samma sjuka som den styrande imperialistklicken: de är bägge ytterligt antagonistiska till folkets massor, som utgör 90 procent av världens befolkning, och därför är de också svaga och maktlösa och är papperstigrar. Liksom lerbuddhan, som försökte vada över floden, kan den revisionistiska chrusjtjovklicken inte ens rädda sig själv, så hur ska den kunna skänka imperialismen ett långt liv?

De historiska lärdomarna av proletariatets diktatur

Chrusjtjovs revisionism har tillfogat den internationella kommunistiska rörelsen svåra skador men samtidigt har den fostrat marxist-leninisterna och de revolutionära folken i hela världen genom sitt negativa exempel.

Om det kan sägas, att den stora Oktoberrevolutionen försåg marxist-leninisterna i alla länder med synnerligen betydelsefulla positiva erfarenheter och öppnade vägen till proletariatets övertagande av den politiska makten, så kan det sägas att Chrusjtjovs revisionism för sin del försett dem med synnerligen viktiga negativa erfarenheter, som sätter marxist-leninisterna i alla länder i stånd att dra de tillbörliga lärdomarna till förhindrande av det proletära partiets och den socialistiska statens urartning.

Historiskt har alla revolutioner haft sina bakslag och sina krökar och vändningar. Lenin frågade en gång:

Men om man betraktar frågans väsen, har då någonsin i historien ett nytt produktionssätt fått fast rot på en gång, utan en lång rad av misslyckanden, fel och bakslag? (V.I. Lenin, ”Det stora initiativet”, *Valda verk*, II:2, s. 233)

Den internationella proletära revolutionen har en historia av mindre än hundra år, räknat från 1871 då Pariskommunens proletariat gjorde det första heroiska försöket att gripa den politiska makten, eller bara ett halvt århundrade, räknat från Oktoberrevolutionen. Den proletära revolutionen, den största revolutionen i mänsklighetens historia, ersätter kapitalismen med socialismen och privat ägande med allmänt ägande och rycker upp med rötterna alla exploateringsystem och alla de exploaterande klasserna. Så mycket mera naturligt är det att en så världsskakande revolution ska ha att genomgå allvarliga och bittra klasstrider och oundvikligen måste tillryggalägga en lång och slingrande väg, på vilken många bakslag möter.

Historien ger ett antal exempel på hur proletariatets välde lidit nederlag som följd av att det med vapen undertryckts av bourgeoisin, till exempel, Pariskommunen och den ungerska rådsrepubliken av år 1919. Och i våra dagar har vi upplevt den kontrarevolutionära revolten i Ungern 1956, då proletariatets välde sånär hade störtats. Folk har lätt att genomskåda denna form av kapitalistisk restauration och är mera på sin vakt emot den.

De kan emellertid inte så lätt genomskåda och har ofta inte garderat sig eller är inte på sin vakt emot en annan form av kapitalistisk restauration, som därför utgör en större fara. Den proletära diktaturens stat slår in på revisionismens väg eller på den ”fredliga evolutionens väg” såsom ett resultat av att partiets och statens ledning urartat. En lärdom av detta slag gavs oss för några år sedan av den revisionistiska titoklicken, som åstadkom det socialistiska Jugoslaviens urartning till ett kapitalistiskt land. Men enbart den jugoslaviska lärdomen har inte räckt till att helt väcka folkens uppmärksamhet. En del kan säga att den kanske var en tillfällighet.

Men nu har den revisionistiska chrusjtjovklicken tillvällat sig ledningen för partiet och staten, och det består en allvarlig fara för en kapitalistisk restauration i Sovjetunionen, den stora Oktoberrevolutionens land med sin historia av flera decenniers socialistiskt uppbygge. Och detta är en alarmsignal för alla socialistiska länder, Kina inberäknat, och för alla kommunistiska partier och arbetarpartier, Kinas kommunistiska parti inberäknat. Det väcker oundvikligen mycket stor uppmärksamhet och tvingar de marxist-leninistiska krafterna och de revolutionära folken över hela världen att tänka efter grundligt och skärpa sin vaksamhet.

Det är illa att den chrusjtjovska revisionismen uppkommit, men det är också bra. Så länge som de länder i vilka socialismen uppnåtts och även de som i framtiden kommer att slå in på den socialistiska vägen, allvarligt studerar lärdomarna av den ”fredliga evolutionen”, som den revisionistiska chrusjtjovklicken verkar för, och vidtar lämpliga åtgärder, kommer de att vara i stånd att förhindra detta slag av ”fredlig evolution”, såväl som att krossa fiendens väpnade angrepp. Sålunda kommer den proletära världsrevolutionens seger att bli ännu säkrare.

Kinas kommunistiska parti har en historia, som sträcker sig över 43 år. Vårt parti har under sin långvariga revolutionära kamp bekämpat både höger- och ”vänster”-opportunistiska misstag och upprättat den marxist-leninistiska ledningen i Centralkommittén med Mao Tsetung i spetsen. Genom att intimt förena marxismen-leninismens allmängiltiga sanning med revolutionens och uppbyggets konkreta praktik i Kina, har kamrat Mao Tsetung lett det kinesiska folket från seger till seger. Kinas kommunistiska partis centralkommitté och kamrat Mao Tsetung har lärt oss att föra oavbruten kamp på teorins, politikens och organisationens områden såväl som i det praktiska arbetet, för att bekämpa revisionismen och förhindra kapitalismens återupprättande. Det kinesiska folket har genomkämpat långvariga revolutionära väpnade strider och besitter en lysande revolutionär tradition. Det kinesiska Folkets befrielsearmé är väpnad med Mao Tsetungs tänkande och olösligt förbunden med massorna. Kinas kommunistiska partis talrika kader har fostrats och härdats i korrigeringsrörelser och skarpa klasstrider. Alla dessa faktorer gör det mycket svårt att återupprätta kapitalismen i vårt land.

Men låt oss se på fakta. Är vårt samhälle i dag alltigenom rent? Nej, det är det inte. Klasser och klasskamp förekommer alltjämt, de störtade reaktionära klassernas konspirationer för att återta makten fortsätter ännu, och vi har fortfarande att göra med spekulationsverksamhet bedriven av gamla och nya bourgeoisielement och desperata rofferier som bedrivs av förskingrare, mutkolvar och urspårade. Det förekommer också fall av urartning i ett fåtal grundorganisationer; och vad mera är, dessa urspårade gör sitt yttersta för att finna beskyddare och verktyg i de högre ledande organen. Vi bör därför alls inte minska vår vaksamhet mot dylika företeelser utan måste vara fullt på vår vakt.

Kampen i de socialistiska länderna mellan socialismens väg och kapitalismens väg – mellan kapitalismens krafter, som försöker att komma åter, och de krafter som bekämpar dem – är oundviklig. Men det är förvisso inte oundvikligt att kapitalismen återupprättas i de socialistiska länderna och dessa urartar till kapitalistiska länder. Vi kan förhindra kapitalismens återupprättande så länge vi har en riktig ledning och en riktig uppfattning av problemet, så länge som vi håller fast vid den revolutionära marxist-leninistiska linjen, vidtar lämpliga åtgärder och för en långvarig, outtröttlig kamp. Kampen mellan de socialistiska och kapitalistiska vägarna kan bli en drivkraft till socialt framåtskridande.

Hur kan kapitalismens återupprättande förhindras? Kamrat Mao Tsetung har summerat de praktiska erfarenheterna av den proletära diktaturen i Kina och studerat andra länders, huvudsakligen Sovjetunionens, positiva och negativa erfarenheter. Därefter har han, i överensstämmelse med marxismen-leninismens grundprinciper, formulerat en serie teorier och politiska riktlinjer i denna fråga – om hur kapitalismens återupprättande kan förhindras – och har på detta sätt berikat och utvecklat den marxist-leninistiska teorin om proletariatets diktatur.

Huvudinnehållet i de teorier och politiska riktlinjer som kamrat Mao Tsetung framfört i denna fråga är följande:

För det första, det är nödvändigt att tillämpa den marxist-leninistiska lagen om motsatsernas enhet på studiet av det socialistiska samhället. Lagen om motsättningarna i alla ting, det vill säga, lagen om motsatsernas enhet, är den materialistiska dialektikens grundlag. Den verkar överallt, såväl i naturen och det mänskliga samhället som i det mänskliga tänkandet. De två motsatserna i en motsättning både enas och kämpar med varandra, och det är detta som tvingar tingen till rörelse och förändring. Det socialistiska samhället utgör inget undantag. I det socialistiska samhället förekommer två slags sociala motsättningar, nämligen, motsättningarna bland folket och motsättningarna mellan oss och fienden. Dessa två slag av sociala motsättningar är till sin natur helt olika, och metoderna för behandlingen av dem bör också vara olika. En riktig behandling av dem kommer att resultera i ökad konsolidering av proletariatets diktatur och ytterligare stärkande och utveckling av det socialistiska samhället. Många människor erkänner lagen om motsatsernas enhet men är ur stånd att tillämpa den vid studiet och behandlingen av frågor i det socialistiska samhället. De vägrar att erkänna att det finns inte blott motsättningar mellan oss och fienden, utan också motsättningar bland folket – de begriper inte att skilja mellan dessa två slag av sociala motsättningar och hur man på ett riktigt sätt ska ta itu med dem och är därför ur stånd att på ett riktigt sätt behandla frågan om proletariatets diktatur.

För det andra, det socialistiska samhället sträcker sig över en mycket lång historisk period. Klasser och klasskamp fortsätter att existera i detta samhälle, och kampen mellan socialismens väg och kapitalismens väg pågår alltjämt. Den socialistiska revolutionen på det ekonomiska frontavsnittet (i fråga om ägande av produktionsmedlen) är i sig själv otillräcklig och kan icke befästas. Det måste ske en grundlig socialistisk revolution också på de politiska och ideologiska frontavsnitten. Här krävs en mycket lång tidsperiod för att avgöra ”vem som ska vinna” i kampen

mellan socialismen och kapitalismen. Det förslår inte med flera årtionden. Segern kräver från ett till flera århundranden. I fråga om tidsperioden, är det bättre att bereda sig på en längre än på en kortare tidsperiod. I fråga om den möda uppgiften kräver, är det bättre att anse uppgiften svår än lätt. Det kommer att vara mera förmånligt och mindre skadligt att tänka och handla på detta sätt. Envar som inte helt inser eller begriper detta kommer att göra stora misstag. Under socialismens historiska period är det nödvändigt att upprätthålla proletariats diktatur och genomföra den socialistiska revolutionen till slutet, om kapitalismens återupprättande ska förhindras, det socialistiska uppbygget föras framåt och betingelser skapas för övergången till kommunism.

För det tredje, proletariats diktatur ledes av arbetarklassen med förbundet mellan arbetare och bönder som grundval. Detta betyder att diktaturen utövas av arbetarklassen och av folket under dess ledning över de reaktionära klasserna och individerna och de element som bekämpar den socialistiska omvandlingen och det socialistiska uppbygget. Inom folkets led tillämpas den demokratiska centralismen, Vår demokrati är den bredaste och går långt utöver gränserna för vad som är möjligt i någon borgerlig stat.

För det fjärde, såväl i den socialistiska revolutionen som i det socialistiska uppbygget är det nödvändigt att hålla fast vid masslinjen, att djärvt resa massorna och utveckla massrörelser av stor omfattning. Masslinjen, ”från massorna till massorna”, är grundlinjen i allt vårt partis arbete. Det är nödvändigt att hysa en fast tilltro till folkets flertal och, framför allt, till arbetare- och bondemassornas flertal. Vi måste vara skickliga i att rådfråga massorna i vårt arbete och under inga förhållanden fjärma oss från dem. Man måste bekämpa både metoden att kommendera och sättet att uppträda såsom en som fördelar favörer. Att helt och öppet uttrycka sina åsikter, är, liksom stora debatter, viktiga former för revolutionär kamp som folket i vårt land skapat under loppet av sin långa revolutionära strid. De är kampformer som helt litar till massorna för lösningen av motsättningarna inom folket och motsättningarna mellan oss och fienden.

För det femte, både i den socialistiska revolutionen och i det socialistiska uppbygget är det nödvändigt att lösa frågan om vem man ska bekämpa. Proletariatet och dess avantgarde måste företa en klassanalys av det socialistiska samhället, stödja sig på de verkligt pålitliga krafter, som beslutsamt följer den socialistiska vägen, vinna över alla bundsförvanter som kan vinnas över och göra enhet med folkets massor, som utgör över 95 procent av befolkningen, i gemensam kamp mot socialismens fiender. På landsbygden är det, efter jordbrukets kollektivisering, nödvändigt att lita till de fattiga bönderna och mellanböndernas lägre skikt i syfte att konsolidera proletariats diktatur och förbundet mellan arbetare och bönder, besegra de spontana kapitalistiska tendenserna och oavbrutet stärka och utvidga socialismens positioner.

För det sjätte, det är nödvändigt att genomföra upprepade omfattande socialistiska skolningsrörelser i städerna och på landsbygden. I dessa ständiga rörelser för folkets fostran måste vi vara skickliga i att organisera de revolutionära klasskrafterna, höja deras klassmedvetenhet, på ett riktigt sätt ta itu med motsättningarna bland folket och ena alla dem som kan enas. I dessa rörelser är det nödvändigt att föra en skarp kamp lika mot lika emot de antisocialistiska, kapitalistiska och feodala krafterna – godsägarna, de rika bönderna, kontrarevolutionärerna och de borgerliga högerelementen, samt förslingarna, mutkolvarna och de urspårade – för att slå ned de angrepp som de sätter igång mot socialismen och stöpa om flertalet av dem till nya människor.

För det sjunde, en av den proletära diktaturens grundläggande uppgifter är att aktivt utvidga den socialistiska hushållningen. Det är nödvändigt att åstadkomma modernisering av industrin, jordbruket, vetenskapen och teknologin samt det nationella försvaret. Detta måste ske steg för steg under vägledning av den allmänna politiken för nationalhushålllets utveckling med

jordbruket såsom grundval och industrin som den ledande faktorn. Det är nödvändigt att undan för undan i bred omfattning höja folkets levnadsstandard på grundval av produktionens tillväxt.

För det åttonde, hela folkets ägande och kollektivt ägande är de två formerna för socialistisk hushållning. Övergången från kollektivt ägande till hela folkets ägande, från två slag av ägande till ett hela folkets enhetliga ägande, är en ganska lång process. Det kollektiva ägandet utvecklas från lägre till högre nivåer och från mindre till större omfattning. Folkkommunen, som det kinesiska folket har skapat, är en passande organisationsform för lösningen av frågan om denna övergång.

För det nionde, politiken att ”låta hundra blommor blomstra och ett hundra tankeskolor tävla”, är en politik för att stimulera konsternas tillväxt och vetenskapens framsteg samt för att främja en blomstrande socialistisk kultur. Utbildningen måste tjäna den proletära politiken och måste förbindas med produktivt arbete. Det arbetande folket bör tillgodogöra sig kunskapen, och de intellektuella bör bli vana vid kroppsligt arbete. Kampen för att befrämja den proletära ideologin och förjanta den borgerliga ideologin bland dem som ägnar sig åt vetenskap, kultur, konst och uppfostran är en långvarig och bitter klasskamp. Det är nödvändigt att skapa stora skaror av intellektuella ur arbetarklassen, vilka tjänar socialismen och är både ”röda och experter”, det vill säga, vilka är både politiskt medvetna och yrkesmässigt kompetenta. Detta måste ske genom den kulturella revolutionen och revolutionär praktik i klasskampen, kampen för produktionen och för vetenskapliga experiment.

För det tionde, det är nödvändigt att upprätthålla systemet med kadrernas deltagande i kollektivt produktivt arbete. Vårt partis och vår stats kadrer är vanliga arbetare och inga höga herrar, som rider på folkets axlar. Genom att delta i kollektivt produktivt arbete upprätthåller kadrerna omfattande, ständiga och nära förbindelser med det arbetande folket. Detta är en viktig åtgärd av grundläggande betydelse för ett socialistiskt system, den bidrar till att övervinna byråkratin och att förhindra revisionism och dogmatism.

För det elfte, systemet med höga löner för ett litet antal människor bör aldrig tillämpas. Klyftan mellan inkomsterna för partiets, regeringens, företagens och folkkommunernas arbetande personal å ena sidan och inkomsterna för folkets massor å andra sidan bör undan för undan och rationellt minskas och inte vidgas. All arbetande personal måste hindras från att missbruka sin makt och från att erhålla särskilda privilegier.

För det tolfte, det är nödvändigt att folkets väpnade styrkor i ett socialistiskt land alltid står under ledning av proletariatets parti och under massornas uppsikt, och de måste ständigt upprätthålla en folkarmés ärorika tradition med enhet mellan armén och folket och mellan officerare och manskap. Det är nödvändigt att vidmakthålla systemet att låta officerare med regelbundna mellanrum tjäna som vanliga soldater. Det är nödvändigt att tillämpa militär demokrati, politisk demokrati och ekonomisk demokrati. Dessutom bör milisförband organiseras och övas över hela landet för att göra envar till soldat. Gevären måste alltid förbli i partiets och folkets händer, och det får aldrig tillåtas de blir medel för karriärister.

För det trettonde, folkets allmänna säkerhetsorgan måste ständigt stå under det proletära partiets ledning och under folkmassornas uppsikt. I kampen för att försvara socialismens frukter och folkets intressen måste man tillämpa politiken att lita till de breda massornas och säkerhetsorganens förenade ansträngningar så att inte en enda dålig människa slipper undan och inte en enda god människa förorättas. Kontrarevolutionärer måste undertryckas närhelst de påträffas, och misstag måste rättas närhelst de upptäckas.

För det fjortonde, det är nödvändigt att i utrikespolitiken hålla fast vid den proletära internationa-
 lismen och bekämpa stormaktschauvinism och nationalegoism. Det socialistiska lägret är en
 produkt av det internationella proletariatets och det internationella arbetande folkets kamp. Det
 tillhör såväl proletariatet och det arbetande folket i hela världen som de socialistiska ländernas
 folk. Vi måste i sanning förverkliga kampparollerna: ”Arbetare i alla länder, förena er!” och
 ”Arbetare och undertryckta nationer i hela världen, förena er!” Vi måste vidare beslutsamt
 bekämpa imperialismens och reaktionens antikommunistiska, antifolkliga och kontrarevolutio-
 nära politik och stödja alla de undertryckta klassernas och undertryckta nationernas revolutionära
 strider. Förhållandena de socialistiska länderna emellan bör grundas på principerna om självstän-
 dighet, fullständig jämlikhet och den proletära internationalistiska principen om ömsesidigt stöd
 och ömsesidigt bistånd. Varje socialistiskt land bör för sitt uppbygge lita huvudsakligen till sig
 självt. Om något socialistiskt land tillämpar nationalegoism i sin utrikespolitik, eller vilket är
 ännu värre, ivrigt arbetar i kompanjonskap med imperialismen för uppdelning av världen, är dess
 hållning ett bevis på urspårning och ett förräderi mot den proletära internationalismen.

För det femtonde, det kommunistiska partiet måste, i sin egenskap av proletariatets avantgarde,
 bestå så länge den proletära diktaturen består. Det kommunistiska partiet är den högsta formen
 för proletariatets organisation. Proletariatets ledande roll förverkligas genom kommunistiska
 partiets ledarskap. Systemet med partikommittéer som utövar ledningen måste genomföras på
 alla områden. Under den proletära diktaturens period måste det proletära partiet upprätthålla och
 stärka sina nära förbindelser med proletariatet och det arbetande folkets breda massor, bevara och
 utveckla sin livskraftiga revolutionära stil, hålla fast vid principen att förena marxismen-
 leninismens allmängiltiga sanning med den konkreta praktiken i sitt eget land och vara ståndaktig
 i kampen mot revisionism, dogmatism och opportunism av alla slag.

I belysning av de historiska lärdomarna av proletariatets diktatur har kamrat Mao Tsetung
 förklarat:

Klasskampen, kampen för produktionen och vetenskapliga experiment utgör de tre stora revolutionära
 rörelserna för uppbyggandet av ett mäktigt socialistiskt land. Dessa rörelser är en säker garanti för att
 kommunisterna kommer att vara fria från byråkratin och immuna emot revisionism och dogmatism och
 ständigt kommer att förbli oöverbanneliga. De är en tillförlitlig garanti för att proletariatet kommer att
 vara i stånd att enas med de breda arbetande massorna och genomföra en demokratisk diktatur. Om
 dessa rörelser sänkades och godsägare, rika bönder, kontrarevolutionärer, dåliga element och odjur av
 alla slag tilläts att krypa fram, medan våra kadrer blundade för allt detta och i många fall inte ens
 skiljde mellan fienden och oss utan skulle samarbeta med fienden och bli korrumpierade och
 demoraliserade, om våra kadrer på detta sätt drogs in i fiendelägret eller fienden vore i stånd att smyga
 in i våra led och om många av våra arbetare, bönder och intellektuella lämnades försvarslösa mot
 fiendens såväl hårda som mjuka taktik, då skulle det inte dröja länge, kanske endast några år eller ett
 decennium, eller högst några decennier, innan en kontrarevolutionär och hela landet omfattande
 restauration oundvikligen inträffade; det marxistisk-leninistiska partiet skulle utan tvivel bli ett
 revisionistiskt parti eller ett fascistiskt parti och hela Kina skulle skifta färg. (Mao Tsetung, not till ”De
 sju välskrivna dokumenten från provinsen Chekiang angående kadrenas deltagande i kroppsarbete”,
 den 9 maj 1963)

Kamrat Mao Tsetung har framhållit att vi, för att försäkra oss om att vårt parti och land inte
 skiftar färg, måste ha inte endast en riktig linje och riktig politik, utan också måste utbilda och
 uppfostra miljoner efterträdare, som ska föra den proletära revolutionens sak vidare.

I grund och botten är frågan om att utbilda efterträdare för proletariatets revolutionära kamp en
 fråga om huruvida det kommer att finnas människor, vilka kan föra vidare den marxist-
 leninistiska revolutionära kamp som inletts av den äldre generation av proletära revolutionärer,

huruvida vårt partis och vår stats ledning ska komma i händerna på proletära revolutionärer, huruvida våra efterkommande kommer att fortsätta att marschera längs den riktiga väg som marxismen-leninismen utstakat, eller, med andra ord, huruvida vi kan lyckas hindra uppkomsten av en chrusjtjovitisk revisionism i Kina. Kort sagt, det är en ytterligt viktig fråga, en fråga om liv och död för vårt parti och vårt land. Det är en fråga av grundläggande betydelse för den proletära revolutionära saken för ett hundra, ettusen, nej tiotusen år framöver. Stödda på förändringarna i Sovjetunionen sätter de imperialistiska profeterna sina förhoppningar om ”fredlig evolution” till den tredje eller fjärde generationen i det kinesiska partiet. Vi måste krossa dessa imperialistiska profetior. Vi måste överallt, från våra högsta organisationer och ned till gräsrotterna, ägna ständig uppmärksamhet åt att utbilda och uppfostra efterträdare i kampen för revolutionens sak.

Vilka är de krav som måste ställas på värdiga efterträdare i kampen för proletariatets revolutionära sak?

De måste vara verkliga marxist-leninister och inte, såsom Chrusjtjov, revisionister svepta i marxismen-leninismens kappa.

De måste vara revolutionärer, som helhjärtat tjänar folkmajoriteten i Kina och hela världen och får inte vara lika Chrusjtjov, som tjänar både intressena hos de till en handfull människor uppgående medlemmarna av det privilegierade bourgeoisikiktet i sitt eget land och den utländska imperialismens och reaktionens intressen.

De måste vara proletära statsmän i stånd att enas och arbeta tillsammans med det överväldigande flertalet. De måste enas, inte blott med de som är överens med dem, de måste vara skickliga i att enas med de som icke är överens och även med de som tidigare bekämpat dem och därefter bevisats ha fel. Men de måste särskilt se upp med karriärister och konspiratörer sådana som Chrusjtjov och hindra dylika dåliga element från att tillvälla sig ledningen på någon nivå inom partiet och regeringen.

De måste vara mönster i fråga om tillämpningen av partiets demokratiska centralism, de måste behärska metoden att leda på grundval av principen ”från massorna, till massorna”, och de måste odla en demokratisk stil och besitta god förmåga att lyssna till massorna. De får inte, som Chrusjtjov, vara despotiska och bryta mot partiets demokratiska centralism, göra överrumplingsangrepp mot kamrater eller handla godtyckligt och diktatoriskt.

De måste vara försynta och förtänksamma och akta sig för arrogans och häftighet. De måste vara genomsyrade av självkritikens anda och ha mod att rätta fel och brister i sitt arbete. De får inte, liksom Chrusjtjov, skyla över sina fel och göra anspråk på allt beröm för egen del och vältra över all skuld på andra.

Efterträdare i kampen för proletariatets revolutionära sak framgår ur masstrider och härdas i revolutionens stora stormar. Det är väsentligt att pröva och känna kadrerna och välja och utbilda efterträdare i masstridernas långa lopp.

Principerna härövan, som framlagts av kamrat Mao Tsetung, representerar en skapande utveckling av marxismen-leninismen, till vars teoretiska arsenal de fogar nya vapen av avgörande betydelse för oss för förhindrande av kapitalismens återupprättande. Så länge vi följer dessa principer, kan vi befästa proletariatets diktatur, försäkra oss om att vårt parti och vår stat aldrig kommer att skifta färg, med framgång genomföra den socialistiska revolutionen och det socialistiska uppbygget, bistå alla folks revolutionära rörelser för att störta imperialismen och dess lakejer och säkerställa den framtida övergången från socialism till kommunism.

Vad den revisionistiska chrusjtjovklickens framträdande i Sovjetunionen beträffar, intar vi som marxist-leninister samma hållning till den som till varje ”störning” – för det första, är vi emot den, för det andra, är vi inte rädda för den.

Vi har inte önskat den revisionistiska chrusjtjovklicken och vi är motståndare till den, men eftersom den redan framträtt, är den ingenting att förskräckas för och det finns ingen anledning till oro. Jorden kommer att fortsätta att snurra, historien kommer att fortsätta att gå framåt, folken i världen kommer, som alltid, att göra revolutioner, och imperialisterna och deras lakejer kommer oundvikligen att gå sin undergång till mötes.

Det stora sovjetfolkets historiska bidrag kommer i alla tider att framstå som lysande, de kan aldrig fördunklas av den revisionistiska chrusjtjovklickens förräderi. De breda massorna av Sovjetunionens arbetare, bönder, revolutionära intellektuella och kommunister kommer slutligen att övervinna alla hindren i sin väg och marschera fram till kommunismen.

Sovjetfolket, folket i alla de socialistiska länderna och de revolutionära folken världen över kommer förvisso att dra lärdomar av den revisionistiska chrusjtjovklickens förräderi. Den internationella rörelsen har växt i kampen mot Chrusjtjovs revisionism och kommer att fortsätta att växa sig starkare än någonsin.

Marxist-leninister har alltid intagit en revolutionär optimistisk hållning till den proletära revolutionens framtid. Vi är djupt övertygade om att den proletära diktaturens, socialismens och marxismen-leninismens klara ljus kommer att lysa fram över sovjetlandet. Proletariatet kommer med säkerhet att vinna hela världen, och kommunismen kommer med säkerhet att uppnå fullständig och slutgiltig seger på jorden.

Lästips

[Om den sino-sovjetiska konflikten](#), resolution från Fjärde internationalens 8:e världskongress 1965.

[Konflikten KKP-SUKP. Historia och orsaker](#). Ur KU-debatt